

Veto

Leuvens Studentenweekblad
Jaargang 14, '87-'88
Nr. 21, dd. 29 februari 1988
ISSN: 0773-5162

Leuvense Overkoepelende Kringorganisatie
Verantw. Uitg.: Didier Wijnants
's Meiersstraat 5, 3000 Leuven
☎ 016/22.44.38

Maag

Iedereen weet dat de kring van de studenten Landbouwingenieur dit jaar 100 jaar bestaat. In Veto is over deze heugelijke gelegenheid nog niet veel bericht. Je zult denken, dat is niet nodig: iedereen weet het toch en een krant moet nieuws brengen. Daar gaan de boeremesters zelf niet mee akkoord. Vastbesloten om toch in de schijnwerpers te komen, hebben ze in vertwijfeling een tesis laten schrijven over hun eigen verleden. Een intens grappig boek naar 't schijnt en niet dik. Wij kregen het in de schoot geworpen en op pagina 11 splitsen we het jou in de maag.

Fluitketel

Er zijn strips en strips. Stars en strips, strips van Ilona Staller en strips van Bob De Moor, de tekenaars. Tekenaars praten niet veel, ze gebruiken liever hun kleurpotloodjes. Het is dus vrij moeilijk om ze voor een interview te strikken. Toch slaagde onze reporter er met enig ophitsend commentaar in om één van 's lands beste striptekenaars in de praaststoel te krijgen. Jawel, hij bracht de Moor aan het fluiten. Pagina 5.

Postbode

Er zijn perverse en minder perverse strekkingen in het menselijke gedachtegoed. Typisch voor perverse denkwijzen is dat ze zich moeilijk in woorden laten vatten. De intellectueel raakt met zichzelf in de knoop. En wat meer is, als de perverse filosoof er al in slaagt op een paar vellen vol te kladden (of tik hij?), dan blijven zijn stellingen meestal heel dubbelzinnig. *Postmodernism always rings twice* denken wij dan. Op pagina 7.

Vrijheid blijheid

Op pagina 2 vind je deze week een Vrije Tribune. Waarmee we een oude draad terug opnemen. 11.11.11 - symposiumanten trekken er van leer tegen de geldinzamelaars van Student Aid. Een pracht van een polemiekt woort dat, hongerend Afrika zal er wel bij varen.

Proefexamens vallen tegen Heeft u al aan bissen gedacht?

“Negen op 20 is een heel courant voorkomend cijfer. Het moet zowat het gemiddelde zijn”, zo vertelt ons Karel Hellemans, monitor L & W over de proefexamens. En ook in andere fakulteiten halen velen de helft niet. Voorwaar, menig eerste- en tweede-jaars zal zich deze dagen niet zo best voelen.

Blok ik niet genoeg? Schort er iets aan mijn studiemethode? Ben ik weer eens verstrooid geweest en heb ik de vraag verkeerd begrepen? Allemaal vragen die dan bij je kunnen opkomen. Misschien biedt een bezoek aan het monitoraat uitweg. Wij van onze kant trokken er alvast op uit.

Het bureau van Karel Hellemans is lekker rommelig. Mappen vol verbeterde examens liggen overal verspreid. Dat verbeterwerk gebeurt trouwens vooral door de monitor zelf. “De prof verbetert slechts een klein deel en stelt dan samen met ons de normen op op basis waarvan gekwoteerd zal worden. Meestal vraagt de prof streng te zijn. Liever een 9 dan een 10. Je kan de studenten beter waarschuwen dan dat ze in juni voor verrassingen komen te staan.”

Die punten worden in L & W aan de studenten in een persoonlijk gesprek meegedeeld. Geen resultaten aan de valven dus, zoals in Toegepaste Wetenschappen of Economie. “Gewoonlijk pols ik eerst naar de verwachtingen van de student. Daaruit valt doorgaans heel wat te leren. Sommige studenten zijn ontnoedigd als ze hun slechte resultaten vernemen, zeker als ze het niet hadden verwacht. Ik probeer hen dan ook wat op te vangen. We nemen samen de verbeterde kopij van het examen door en bespreken concrete tekorten.”

De hel

“Belangrijk is dat ze zich weten te herpakken. Je moet ze daarom aanmoedigen, aansporen. Een bisser op zijn donder geven omdat hij geen vrijstelling haalde op zijn proefexamens, ik meen dat dat moet kunnen. Al moet je vóór alles voorzichtig zijn en demotatie vermijden. Maar als iemand na enkele gesprekken bij je geeft van een fundamenteel gebrek aan bekwaamheid, durf ik wel eens voorzichtig te vragen of hij misschien al aan bissen had gedacht.”

“Het monitoraat is een overbodige luxe voor lessen die op zich al goed gegeven worden. Maar soms is extra uitleg nodig. Ik kan u voorbeelden geven van vakken waarvan men soms zegt dat weinigen ervoor zouden slagen, mocht er geen monitoraat zijn.”

“Onze taak is de eerste- en tweede-jaars te geven als ze problemen hebben. Het woord *monitoraat* komt trouwens van het Latijnse *monere* wat raadgeven betekent. De schachten die in oktober in Leuven worden gedropt, zijn bakvissen. Ik weet dat ik mij een beetje cru uitdruk, maar je moest ze eens zien. Wij proberen ze door de hel te helpen.”

Ook op de dienst Studie-advies, geves-

tigd in het statige Atrecht-kollege aan de Naamsestraat, houdt men zich bezig met studiemoeilijkheden en dies meer. Studenten die in januari een F en ander fraais op hun examens scoorden, men krijgt ze er dagelijks over de vloer. En ach, niemand zal ook de correlaties kunnen ontkennen tussen slechte resultaten op de proefexamens en een eventuele mislukking op het einde van het jaar. Al is nog lang niet alles verloren. “Studenten die zich willen herpakken, kunnen het halen, al dan niet in juni”, zo vertelt ons Paul Bogaert van Studie-advies.

“De meesten weten zelf wel waarom het ligt: ze hebben gewoon te weinig geblokt. Een aantal zit echter ook met andere problemen. Zo kunnen eerste-jaars hun tijd vaak nog niet goed organiseren. Men blokt wat men graag doet en laat de vervelende vakken links liggen. Ik meen dat je het jezelf soms eens moeilijk moet kunnen maken door geregeld een stuk van zo'n *zware* cursus af te knauwen. Ik raad de studenten aan dat op vaste uren in de week te doen. Uren waarvan men weet dat men goed, geconcentreerd kan studeren. De rest van de week wisselt men de vakken wat af. Zo'n leerprogramma stellen we steeds samen met de persoon in kwestie op, uitgaande van zijn specifieke problemen en blokgewoonten.”

Nooit

“Soms nemen we ook een test af, vergelijkbaar met de PMS-proeven op het einde van het middelbaar onderwijs, zeker als men wil ophouden te studeren. Het komt voor dat mensen eenvoudigweg de talenten niet hebben om universitair onderwijs aan te kunnen. Zij kunnen er dan beter mee stoppen, vind ik, al weet ik dat veel ouders, en ook profen, zeggen dat je het nooit mag opgeven. Ik houd niet van dat woord, *nooit*. Studeren mag geen martelgang worden.”

“Anderen hebben de talenten wel maar zitten in de verkeerde studierichting. Het komt vandaag de dag nog steeds voor dat een bepaalde keuze door de ouders werd opgedrongen. Of dat iemand een of andere studie aanvat, omdat het lief het ook doet. Rond deze tijd van het jaar begint men dat stilaan in

Vervolg op p. 4

WEEK VAN DE STUDENT - Allemaal modieus gekapt. Allemaal trendy gekleed. Allemaal diskreet keuveled. Allemaal yuppies. Allemaal op de Week van de Student. Zie pagina 9. (Foto Geert Coene)

Zesde Vredesweek

Een studiemoment rond vredeswetenschap

Bikini: niet het tweedelig damesbadpak waarvan de afmetingen steeds kleiner worden, maar het gelijknamig koraaleiland in de Grote Oceaan. Daar experimenteerde de VS voor 't eerst met de atombom én met de pil. De 'bikini-bom' ontplofte op 1 maart. Omwille van zijn symbolische waarde wordt op deze dag aan de meeste Vlaamse universiteiten een vredesdag georganiseerd. Aan de KU Leuven kreeg de vredesdag een vermelding in de academische agenda en groeide het evenement uit tot een heuse vredesweek. Dit jaar is men aan de zesde uitgave toe. De verwachtingen zijn gespannen, de realiteit ontuchtend.

Het idee om aan één of andere universiteit een vredesdag te organiseren, ontstond aan de VUB. Vooral op initiatief van prof. Leirman (pedagogie) werd aan onze universiteit in 1982 een gelijkaardig initiatief opgestart. Hij bracht een aantal 'vredesactivisten' bijeen die zich verenigden in de werkgroep *Vredesaktie*, een werkgroep die binnen de schoot van het Leuvense Universitair Vredesforum (LUV) opereert. Uithangbord van de werkgroep is Annetie Laurysens van de Universitaire Parochie. Samen met een aantal professoren en studenten is zij verantwoordelijk voor de organisatie van de vredesweek.

Om de studenten zo nauw mogelijk

bij het gebeuren te betrekken worden in het begin van elk akademiejaar alle kringen aangeschreven met de vraag of ze een 'delegatie' willen sturen naar de werkgroep. In een volgend stadium wordt dan gedebateerd over de concrete uitwerking van de vredesweek. “Tot vorig jaar maakten een tiental studenten deel uit van de werkgroep”, aldus Jo De Tavernier (voormalig sekretaris van LUV), “Maar dit jaar waren slechts vier personen op de eerste vergadering aanwezig. Later groeide het aantal studenten nog wel aan, maar toch was het een teken aan de wand voor de dalende belangstelling vanuit studentenzijde voor een initiatief zoals de vredes-

week.”

“Persoonlijk denk ik dat dit laatste te maken heeft met de veranderde makro-economische visie van de studenten. Men gaat het tegenwoordig héél wat dichter bij huis zoeken. De grote problemen omtrent vredesvraagstukken interesseren hen veel minder. Men kan dus spreken van een *temaverschuiving* en een *schaalverkleining*. Typend hiervoor was bijvoorbeeld de discussie van vorig jaar binnen Vredesaktie over het thema vijandsbeeld. Binnen het LUV dacht men er aanvankelijk aan om dit onderwerp te verbinden met de Oost-West-verhouding. De studenten daarentegen wilden het thema behandelen binnen een problematiek die niet zo veraf lag: de kommunautaire tegenstellingen in ons land. Het werd uiteindelijk een debat over het vijandsbeeld bij Walen en Vlamingen.”

Palmares

Wat er ook van zij, feit is dat de programmatiek van de vredesweek hoofdzakelijk bij de studenten zelf ligt. Daarin hebben zij bijna volledig de vrije

Vervolg op p. 2

Een hele week vrede

Vervolg van p. 1

hand: vredesopvoeding, wapenhandel, burgerlijke ongehoorzaamheid,... het zijn allemaal thema's die kunnen. Daarom spreekt men binnen de werkgroep liever van 'vredeswetenschap' dan van polemologie. Volgens hen richten polemologen bijna uitsluitend hun aandacht op het vermijden of beheersen van grootschalige conflicten, dus oorlogen. Vredesaktie daarentegen meent dat het begrip 'vrede' ruimer moet worden geïnterpreteerd. "Het gaat hem om alle toestanden van onrechtvaardigheid, wat dus betekent dat men ook aandacht moet hebben voor 'kleinschalige' conflicten zoals bijvoorbeeld racisme", aldus De Tavernier.

Steunpilaar

De grootste beperking inzake programmatie betreft de financiële kant van de zaak. Voor een Student Aid-aanpak met groots opgezette manifestaties is duidelijk geen geld. De werkgroep Vredesaktie wordt via het LUV door onze universiteit gesubsidieerd. Vorig jaar bedroegen deze subsidies amper 40.000 frank: een schamel bedrag, dat sommigen nog verder willen afromen.

Maar ondanks deze financiële moeilijkheden kan de werkgroep toch reeds terugblikken op een mooi palmares. Uitschier van vorig jaar was de teateropstelling van Antigone uit Kortrijk rond het thema 'vrede en onderzoek'. Ongeveer 250 gegadigden woonden de toneelopvoering bij. Maar ook de centrale activiteiten kenden een relatief grote belangstelling. Daar telde men gemiddeld een 100-tal aanwezigen. "Alhoewel de centrale activiteiten het mees in de kijker staan, blijft de kleintoon toelichting op de fakultaire initiatieven liggen", aldus De Tavernier. "Sterk veralgemeend kan men stellen dat de centrale activiteiten het grote publiek moeten aantrekken en dat de fakultaire initiatieven de steunpilaren van de vredesweek zijn. Centraal uitgangspunt bij ieder fakultair initiatief is de vraag: Hoe kan

de eigen vakproblematiek verbonden worden met de meer algemene vredesproblematiek? Deze vraag is voor de studenten een interessant aanknopingspunt om tijdens het academiejaar minstens één keer de oogkleppen af te zetten en na te denken over vrede."

Fenomeen

Deze betrachting kwam in een stroomversnelling terecht toen de academische overheid in 1983 besliste om tijdens de vredesweek in elke fakulteit twee college-uren van het programma te schrappen, zodanig dat tijdens de vrije-komen tijd één of andere vredesactiviteit kon worden georganiseerd. De werkgroep was zeker niet ongelukkig met deze beslissing, maar moest algaauw vaststellen dat het parool zeer willekeurig werd/wordt opgevolgd. Het probleem is dat de academische overheid met haar beslissing de bal volledig in het kamp van de dekanen legde.

De mogelijkheid om in een welbepaalde fakulteit een vredesactiviteit over te dragen te organiseren, werd volledig afhankelijk gemaakt van de 'goodwill' van de dekanen in kwestie. Dit geeft natuurlijk weinig problemen binnen de fakulteiten waar professoren doceren die nauw in contact staan met Vredesaktie. Zij kunnen 'druk' uitoefenen op de dekanen. Bij de andere fakulteiten ligt de zaak anders. Daar werden de fakultaire activiteiten algaauw naar de vooravond verplaatst, met alle gevolgen van dien. Een fenomeen dat zich dit jaar trouwens andermaal herhaalt. Want enkel in de fakulteiten Godgeleerdheid en Pedagogie worden de fakultaire activiteiten in de namiddag georganiseerd. En het is uitgerend in deze beide fakulteiten dat twee grote tenoren van Vredesaktie doceren, respectievelijk Roger Burgraeve en Walter Leirman.

Uitvalbasis

Wie denkt dat het LUV enkel maar tijdens de vredesweek actief is, heeft het bij het verkeerde eind. Het LUV wil "een

forum zijn voor discussie, reflectie en overleg inzake vredesproblemen en het onderzoek dat daaromtrent aan onze universiteit wordt uitgevoerd." Vanuit deze optiek worden binnen het LUV het gehele jaar door seminars georganiseerd over Star Wars, een nucleaire winter en dies meer. Het is tijdens deze seminars dat de basisinformatie, de 'grondtekst' wordt afgeleverd voor de thema's die tijdens de centrale activiteiten van de vredesweek behandeld zullen worden.

Maar er is meer. Destijds vatte het LUV het idee op om binnen elke fakulteit een 'centrum' op te richten dat zich permanent zou bezighouden met vredesproblemen. Deze centra zouden dan de 'uitvalbasis' worden om tijdens de vredesweek allerlei activiteiten op gelouwe te zetten. Op twee uitzonderingen na kende het opzet echter nergens doorgang. De twee witte raven waren de werkgroep 'Vredespedagogiek' en het 'Centrum voor Vredesactiviteiten'. Eenmaal raden in welke fakulteiten deze centra zijn geïnstalleerd...

Herwig Willaert

LEZERS BRIEVEN

Alle lezersreacties kunnen bezorgd worden op het redaktiesekretariaat in de 's Meiersstraat 5, 3000 Leuven.

De brieven moeten betrekking hebben op in Veto behandelde onderwerpen of op Leuvense (studenten)aktualiteit, en ondertekend zijn met naam, studietoestand en adres. Wie liever niet heeft dat zijn naam gepubliceerd wordt, moet dit duidelijk motiveren.

Brieven die langer zijn dan 25 regels van 68 aanslagen (spaties inbegrepen; dit komt overeen met ca. 1 getikte blz. met een dubbele interlinie) worden in principe ingekort. Behoudens deze restrictie worden brieven geplaatst zoals ze ons bereiken.

Narcissus

staan praten?)

Naam bij de redactie bekend

Woensdag 24 februari werd een lezing verwacht over Lucebert, door prof. Janssens, ons allen bekend. Janssens daagde om 14.30 u inderdaad op in "de Kansel", maar aangezien er slechts een vijftiental mensen waren om dit genie te akklameren, verken Janssens "zijn tijd aan nuttiger dingen te besteden".

Louter beroepsmissvorming (de gewoonte om steeds voor een volle aula te

Libanon

Het Universitaire Gele Kruis vzw dankt de diensten van het Rectoraat voor het niet bekomen van een financiële hulp voor haar Medisch Hulpwerk voor het redden van mensenlevens in Libanon.

Charles Rens
Namens Universitaire Gele Kruis

Dinsdag 1 maart: In Vrede geloven: lezing over de vredesbeweging in kerk en wereld door Mgr. Ernst, voorzitter Pax Christi Nederland. Om 17.00 u in de Kleine Aula.

Vrede, een taal voor iedereen, een lezing door prof. François. Om 20.00 u in lok. C 200.K 06, Kampus Celestijnenlaan Heverlee.

Woensdag 2 maart: Gehoorza-

VREDESWEEK

men aan een autoriteit en het Milgram-experiment: video-voorstelling en discussie met J. Maschlein, L. Vandemeulebroecke en V. Horens. Om 14.00 u in aud. Michotte, Psychologisch Instituut, Tiensestraat.

Vredesdienst. Om 18.15 u in St-Jan De Doperkerk, Groot Begijnhof.

Militair onderzoek en ontwikkeling innovatie-techniek: lezing door W. Van Haverbeke. Om 20.00 u in lok. 02.40, Dekenstraat 2.

Donderdag 3 maart: Let's make it a green peace: een gesprek over milieu en vrede en een film over Greenpeace in actie. Om 20.00 u in L & W, 8e verd., Blijde Inkomststraat 21.

Vrije Tribune

Veto plaatst geregeld bijdragen ingezonden door derden onder de noemer "Vrije Tribune". De auteurs zijn zelf verantwoordelijk voor de gepubliceerde tekst. Standpunten die in een Vrije Tribune worden ingebracht zijn volledig voor rekening van de auteurs

Student Aid Een gat in de markt?

Veto, jaargang 14 nr. 21 dd. 29 februari 1988

Redactieadres: 's Meiersstraat 5, 3000 Leuven (016/22.44.38)

Hoofredactie: Geert Coene

Redaktiesekretaris: Didier Wijnants

Redactie: Lode Desmet, Filip Dutoit, Walter Pauli, Johan Reyniers, Carla Rosseels, Jan Van der Linden, Koen Van Muylem, Herwig Willaert

Doka: Hendrik Delagrang, Filip Dutoit

Lay-out en vormgeving: Lut De Boel, Lode Desmet, Luc Janssens, Benoit Lannoo, Walter Pauli, Carla Rosseels, Jan Van der Linden, Koen Van Muylem, Didier Wijnants

Melig. tekening: Bob De Moor

Medewerkers: Lut De Boel, Luc Janssens, Benoit Lannoo, Christophe Verbiest

Eindredactie: Luc Janssens, Jan Van der Linden

Opplage: 8000 eksemplaren

Zetwerk: Alfaset Leuven

Drukkerij: Rotatyp Brussel

Abonnementen: Studenten: 250,-; niet-studenten: 300,-; steun vanaf 600,-; over te schrijven op rek. nr. 001-0959719-77

Agenda en Ad Valvas: ten laatste donderdag voor verschijnen om 14.00 uur op het redactieadres bezorgen

Redactievergadering: iedere vrijdagmiddag om 15.00 uur

Bij de vorige Student Aid formuleerden we graag volgende bedenkingen.

Eerst en vooral willen we stellen dat de Student Aid-actie zich zeker verdienstelijk heeft gemaakt. Heel wat mensen werden gedurende een week aangesproken voor de Derde Wereld. Ten dele dank zij die week kan er in Togo een stadwam gebouwd worden die het leven voor velen menselijker zal maken. Het is een goede zaak dat een aantal mensen interesse toonden voor films uit of over de Derde Wereld, en daardoor ook debatten bijwoonden.

Student Aid legde echter ook een aantal akcenten die we niet zomaar kunnen goedkeuren.

Student Aid zweert bij sponsoring, en beweert dat daarin grote vernieuwing ligt. Weten ze dat de 11.11.11-actie al jaren gesponsord wordt? Al hun affiches worden gratis ontworpen, gedrukt en verspreid zonder dat daarbij firmamen vernoemd worden. (Op de betreuwersaardige uitzondering van een Belgische modezaak in 1987 na.) Het is inderdaad niet slecht om de bedrijfswereld voor de Derde Wereld te engageren, zolang dit niet druipet van eigenbelang en 'imagebuilding'.

dat een werkelijke oplossing er pas komt wanneer ook de politieke wil aanwezig is om er wezenlijk iets aan te doen.

Schrikt politiek de mensen af? Doet politieke actie afbreuk aan het pluralisme? Het NCOS, een "traditionele ontwikkelingsorganisatie", heeft door haar jarenlange ervaring geleerd dat niet een a-politieke, maar wel een niet-verzuilde, a-partij-politieke houding borg staat voor degelijk pluralisme. Dat politiek afschrik is een fabel die, zeker na de laatste 11.11.11-actie (over dit soort kleingeveden valt een regering niet), tot het verleden zou moeten horen. Een beetje realiteitszin zou de geloofwaardigheid van Student Aid geen kwaad doen.

Een gevolg van de a-politieke houding is dat een aantal van de Student Aid-acties verworden tot louter karitatieve, tijdelijke geldinzamelingen waarbij amusement primeert en er vooral niet nagedacht wordt. Bierverkooop, modeshow, kroegentocht en BMX-race: gewetensussertjes voor student-moedaf? "Zo, nu heb ik ook weer mijn plicht gedaan." Fons Janssens zong ooit:

Student Aid gaat zodanig op in de promotie, dat ze geen respect meer tonen voor andere Derde Wereld-organisaties. Zo werden affiches van de Damiaan-acties bijna overal overplakt door Student Aid mastodont-affiches. Wij denken dat ontwikkelingsamenwerking geen zaak van concurrentie mag worden. De solidariteit met en voor de Derde Wereld mag niet verworden tot een prestigezaak waarbij alleen nog de sterksten kunnen meespelen. De mens in de Derde Wereld respecteren en helpen, valt niet samen met het tentoonspreiden van management-talent en enkel maar het halen van hoge opbrengsten. Het is dan ook betreurenswaardig dat de media vooral belangstelling tonen voor dergelijke, goed in de markt liggende trend-acties. Eens acties voor het goede doel enkel in een sfeer van show en liefdadigheid kunnen gebeuren.

"Student Aid heeft niet de pretentie de jarenlange ervaring van de traditionele ontwikkelingsorganisaties te bekritisseren" (Student Aid-krant, bladzijde 2), maar ze hebben zich blijkbaar wel zonder af te veul nadenken en zonder ernstig te onderzoeken wat ze van die ervaring konden leren in een "groot, fantastisch en tof avontuur" geworpen.

"Zo denkt Student Aid bijvoorbeeld dat het Derde Wereld-probleem a-politiek is, dat het met wat management te klaren valt." Als men de grote massa wil sensibiliseren, dan moet men de eerlijkheid hebben om die mensen te vertellen dat hun steun alleen maar een -overigens broodnodige - druppel op een hete plaat is,

"Men at en men dronk voor twee welwetend: hier help ik een ander mee. Het einde van de liefdadigheid kwam gelijk met het punt van verzadigdheid iemand zei aan het end: ik wil niet dat u denkt dat ik mij voor de droogte niet interesseer want ik heb nog wel geld, maar ik kan echt niet meer"

"Dat studenten zich inlaten met de ontwikkelingsamenwerking, zal u wellicht verbazen", is een andere ondertoon van Student Aid publicaties. Zijn zij dan de eersten die daardoor werken? In Leuven is er bijvoorbeeld een jarenlange studenten 11.11.11-traditie, die dit academiejaar in Leuven 450.000 frank rondhaalde, zonder grootse shows op te zetten maar met degelijke informatie.

Beste Student Aid, uw inzet en entoesiasme zijn bewonderenswaardig, maar een noodzakelijke bezinning over hoe je de zaken aanpak lijkt te ontbreken: het doet heilig de middelen niet. Bij "de grote massa" blijft immers vooral de globale indruk van een actie na, en die gaf duidelijk een verkeerd beeld van wat ontwikkelingsamenwerking is. Misschien kan een gesprek met de "traditionele ontwikkelingsorganisaties" voor beiden iets bijbrengen, zodat het tot een gezonde bewustmaking komt.

Philip Vanneste
Jan Vanhuyse
Peter Vets

magma-shop

Diestsestraat 115 - 3000 Leuven
(naast Christiaensen)

Alles voor je kot en je fuiven.

cards - affiches - posters - inlijstingen - gadgets - schoolgerief - feestartikelen - decoratie - kerst- en carnavalgerief

en

joggings - t-shirts - pulls (snoopy - garfield - tom & jerry)

DE GROOTSTE CARD SHOP en CADEAU SHOP TE LEUVEN

10% korting op vertoon van studentenkaart (behalve promotie-artikelen)

Loko in historisch perspectief

Het geheugen opgefrist

De studentenpopulatie heeft een kort geheugen. Dat is eigen aan een populatie die om de vier tot vijf jaar volledig vernieuwd is. Dat maakt van Leuven een interessante en kaleidoscopische stad, maar dat heeft minder gelukkige gevolgen voor de studentenbeweging. Ook die is immers constant aan vernieuwing toe en studentenvertegenwoordigers ontbreekt het in tal van beslissingen dan ook aan historisch perspectief om bepaalde problemen in een korrekte kontekst te evalueren. Wie de geschiedenis van de Leuvense studentenbeweging in de jaren '80 van nabij bekijkt, merkt dat organisatorische fouten én een kortzichtige kritiek daarop telkens opnieuw (en in dezelfde vorm) opduiken. Dat lijkt ook nu weer te gebeuren: in de komende weken zal op een Open Algemene Vergadering gediscussieerd worden over Loko, haar structuur en haar werking. Ook Veto staat op het spel.

Dat er geregeld kritiek komt op de werking en de organisatie van de studentenbeweging mag in principe zeker als heilzaam beschouwd worden. Van fundamentele, intelligente kritiek worden we per definitie allemaal beter. De voorwaarde hiervoor is echter een grondig inzicht in het verleden en in de fundamentele opties die aan de basis van Loko liggen.

Rond 1982 was de Algemene Studentenraad 1982 zo heette de overkoepelende studentenorganisatie toen - een relatief samenhangend geheel van vijf raden en een studentenblad (Veto). De vijf raden beschikten voor hun werkgebied over een verregaande autonomie: Sociale Raad was de studentenwaakhond inzake het sociaal beleid van deze universiteit; Kringraad hield zich bezig met onderwijsproblematiek, Sportraad met de uitbouw van een sportbeleid, Cultuurraad met de mogelijkheden tot culturele ontplooiing. Tenslotte was er Isol, de organisatie van de buitenlandse studenten aan de KU Leuven.

Wat deze vijf organisaties samenhiel was in de eerste plaats een aantal werkingsprincipes. Op Isol na werd het beleid van alle ASR-organisaties bepaald op een Algemene Vergadering waarin elke fakulteitskring één stemrechtige vertegenwoordiger had (bij Isol was en is de hoogste vergadering samengesteld uit de nationale groepen). Verder werd elke raad in haar werking

ondersteund door halfijds aangenomen personeel, wat een vorm van diepgang en continuïteit garandeerde. De vijf raden ontplooiden een eigen werking binnen een bepaald domein. Een raad bemoeide zich nooit rechtstreeks met de werking van een andere raad.

Om praktische redenen werden de vier raden wel gekoördineerd door een zogenaamde Stuurgroep waarop drie vertegenwoordigers van elke raad zaten. De stuurgroep stelde een gemeenschappelijke begroting op voor subsidiëring door de Raad voor Studentenvoorzieningen, koördineerde zodig de activiteiten van de verschillende raden en zag erop toe dat de gemeenschappelijke werkingsprincipes gerespecteerd bleven. Als het erop aan kwam een standpunt in te nemen dan gebeurde dit door het samenbrengen van de standpunten van de raden.

Barst

Hoewel deze structuur haar degelijkheid in de loop van de jaren afdoende bewezen had, barstte de Algemene Studentenraad in 1984. De aanleiding daartoe was in eerste instantie een geschil tussen Kringraad en Sociale Raad. Sociale Raad was voorstander om op te roepen voor deelname aan de Grote Vredesbetoging in Brussel, terwijl Kringraad zich daarin onthield. Een aantal

kringen (VRG, Ekonomika) wilden toen de beslissing van Sociale Raad vanuit Kringraad aanvechten. De Algemene Vergadering van Kringraad antwoordde echter dat dat niet in haar bevoegdheid lag. Wel adviseerde zij dat de kringen die de werking van Sociale Raad wilden ombuigen, dat zouden doen via hun eigen afgevaardigden op die raad. Een voorstel om de zaak intern te regelen dus.

In de loop van de volgende weken en maanden werden de bestaande structuren echter meer en meer genegeerd en probeerden opnieuw Ekonomika en VRG een herstructurering van de koepel te forceren door een beslissingsproces buiten de bestaande structuur om. De kritiek op de beslissingen en op de werking van Sociale Raad werden nu expliciet in structurele termen geformuleerd: volgens Ekonomika en VRG moest de uiteindelijke beslissingsmacht over koepelkwesties berusten bij een Raad van pressen, die het hoogste orgaan van de koepel zou worden. Deze raad zou zelf geen werking ontplooiën, maar wel een permanente controle op de beslissingen van zowel Kringraad als Sociale Raad uitvoeren. Bovendien stelden zij voor om in het beslissingsproces niet langer het principe "één kring, één stem" te hanteren.

Ekonomika wilde over dit voorstel niet eens laten stemmen volgens de normale procedure: in hun logica was het pertinent fout om binnen de gewone structuur te beslissen over zaken die juist die structuur in vraag stelden. Op 7 februari '84 besliste Ekonomika om uit Kringraad en Sociale Raad te stappen. In de volgende weken volgden VRG, Romania, Eos, MHK, Apollon, Apollonia en Canonica dit voorbeeld. De splitsing van de studentenorganisatie was een feit.

Krukel

De uitgetreden kringen richtten een eigen overkoepeling op die vanaf het academiejaar 1985-86 van start ging onder de naam KrUL. Ze bracht een eigen driewekelijks blad op de markt dat Faze heette. Het geheel stond onder bestuur van een Centraal Orgaan, een soort Raad van Wijzen waarin alle beslissingsmacht gekoncentreerd was. In het Centraal Orgaan hadden de kringen met meer dan 1000 studenten 2 stemmen, de andere slechts 1. Er werd dus een hiërarchie van kringen ingevoerd.

De KrUL kreeg subsidies van de Raad voor Studentenvoorzieningen, en bekleedde ook enkele van de mede-beheersmandaten van de studenten: op de Akademische Raad, op de Raad voor Studentenvoorzieningen, in Acco en in Alma. De daadwerkelijke opname van die mandaten liet nochtans te wensen over: zelden waren de afgevaardigden van de KrUL op de vergaderingen aanwezig.

Ook de werking van de KrUL zelf stelde niet veel voor. Al gauw werd duidelijk dat het blad Faze hun belangrijkste wapenfeit zou zijn. Het stokpaardje van Faze was: het beleid van de ASR. Na twee jaar kabbelen hield de KrUL het voor bekeken. Al die tijd werd de organisatie gedragen door de tenoren die de splitsing veroorzaakt hadden. Een onderwijs- of sociale politiek voeren heeft er nooit ingezeten.

Loko

Ondertussen startten de kringen op initiatief van Medica verzoeningsvergaderingen met als doel een nieuwe overkoepelende structuur op poten te zetten die de oude ASR zou verzoenen met de uitgetreden kringen. Die vergaderingen sleepten maandenlang aan en het resultaat was: Loko, de Leuvense Overkoepelende Kringorganisatie.

Verschillende knelpunten stonden tijdens die vergaderingen op de agenda. Een eerste punt betrof het principe van het stemrecht en de vertegenwoordiging op de vergaderingen. In elke raad van de ASR (behalve in Isol) waren de studenten vertegenwoordigd per kring volgens het principe "één kring, één stem". De reden daarvoor is altijd geweest dat

bijvoorbeeld onderwijsproblemen binnen een studierichting als Archeologie voor de studentenorganisatie *even belangrijk* zijn als kwesties bij Economie. Overigens is de ASR met deze vertegenwoordigingsstructuur altijd in goed gezelschap geweest: De UNO hanteert het principe "één natie, één stem", de Akademische Raad van de KU Leuven beslist met "één fakulteit, één stem". Zoals gezegd zagen de grote kringen binnen de KrUL hun macht gekonkreteerd in een gewogen stemming: 2 stemmen voor kringen met meer dan 1000 studenten.

Binnen de ASR had elke raad ook een autonoom werktein waarbinnen zij autonoom wikte, woog en besliste. Dat was zo georganiseerd omwille van de noodzakelijke dossierkennis die nogal wat studie vergt. Een raad is bovendien geen parlement: ze garandeert een werking, ze stemt geen wetten. Een permanente controle van die beslissingen door een "machtsorgaan" is dus noch inhoudelijk noch organisatorisch te verantwoorden. Dat wil natuurlijk niet zeggen dat een *evaluatie* van die werking niet mogelijk is. Maar de autonomie van de raden is altijd één van de basisprincipes van de ASR geweest.

De oprichtingsvergadering van Loko opeerde in oktober '86 bij consensus voor de autonomie van de raden én voor het principe van "één kring, één stem".

Hetzelfde geldt voor de autonomie van Veto: gedurende de verzoeningsvergaderingen werd duidelijk dat de redactionele werking van een studentenblad onmogelijk kan gegarandeerd worden indien men de redactie geen autonoom statuut toekent. Men besefte dat het permanent controleren van de redactie gelijk stond met het partijpolitiek dirigeren van de informatie. Toch moest Veto de spreekbuis blijven van de koepel, ook dat was duidelijk. De garantie die men inbouwde, was dat de hoofdredacteur en de redaktiesekretaris van Veto zich elk jaar moesten gaan voorstellen op de raden waar hun vertegenwoordiging wordt verkozen.

Olle gamelle

In het licht van deze geschiedenis is het merkwaardig hoe sommige van de punten die nog twee jaar geleden bij consensus werden goedgekeurd, nu weer op het spel staan. Momenteel cirkuleren er voorstellen voor de herstructurering van de studentenkoepel: opnieuw gaan er stemmen op voor een gewogen vertegenwoordiging waarbij de 'grote' kringen meer macht vererven ten nadele van de kleine. Opnieuw gaan er stemmen op voor het installeren van een raad van pressen die een permanente controle moet uitvoeren op de beslissingen en de werking van de raden.

Didier Wijnants

Centraal koken

Juicht en jubelt en likkebaardt. Toon van den Alma heeft uiteindelijk zijn Grote Wens in vervulling zien gaan: de toestemming om de Centrale Keuken in de nabijheid van de Arenberg-woonwijk recht te trekken. Meer culinaire info wringen we volgende week wel door je slokdarm.

Student Aid

Tijdens de week van Student Aid ging er een nogal waterige BMX-race door op de oude markt. Die race had een aantal winnaars en die krijgen een prijs. Indien die prijs niet voor 10 maart wordt afgehaald, dan is er nog altijd een kans voor de reservewinnaar. Wat er gebeurt indien ook deze laatste niet komt opdagen is ons verder niet bekend. In volgorde krijgt u nu de de eerste zeven prijzen: 1. Ronny Grobben (reserve: Tom Peeters), 2. Ward Vanlaer (reserve: Ilse Tauwenberg), 3. Stef Vermeulen (reserve Wim Dankaerts), 4. Harry Peeters (reserve Filip David), 5. Bert De Bondt (reserve Bart Maes), 6. Erik Pinxtens (reserve Johan Claessen), 7. Bart Depree (reserve Frank Vandenpaefel). De hoofdprijs voor de winnende ploeg werd behaald door Camillo Tores met 94 ronden. Iedereen kan z'n prijzen afhalen in de Vesaliusstraat nr. 53.

REDAKTIONEEL

Het lijkt wel een ziekte die om de zoveel jaar opnieuw de kop opsteekt bij een aantal mensen die zich met de studentenbeweging en -vertegenwoordiging begaan noemen: de *ontvreemding met de bestaande structuren*. De reden die daarvoor wordt opgegeven is steeds "korrekt" en zelfs "nubel": structuren moeten de studentenpopulatie weerspiegelen, en hun werking moet de uitdrukking zijn van de opinies van zoveel mogelijk studenten. Met die bedoeling werd destijds de Algemene Studentenraad (ASR) opgericht, en funktioneerde dit overkoepelende orgaan ook meer dan tien jaar - zo werd overgeleverd - meer dan behoorlijk. Begin 1984, bijna een hele studentengeneratie geleden, barstte de koepel, vooral op instigatie van de kring van de economiestudenten (Ekonomika), die ook het eerst officieel uit de ASR stapte. Als alternatieve overkoepeling werd de Kring Unie Leuven (KrUL) opgericht, met haar eigen Veto, het blaadje 'Faze'. Noch KrUL, noch Faze bleken een lang leven beschoren: alle kringen, op Ekonomika na, keerden terug naar de stal. Die 'stal' kreeg wel een nieuwe naam, namelijk de Leuvense Overkoepelende Kringorganisatie (Loko), en ook Veto ontsnapte maar net aan de schoonmaakwoede.

Van studenten die pretenderen iets af te weten van de studentenbeweging, mag enig historisch besef toch wel geëist worden. Daarom is het bedroevend te moeten vaststellen dat de geschiedenis zich weer aan het herhalen is.

Enkele grote kringen kunnen zich niet akkoord verklaren met het principe "één kring, één stem", omdat op basis hiervan de kleine kringen een beleid zouden dikteren aan de grote. Dat is evident niet zo: nu heeft elke kring een gelijkje kans en stem in de discussie, een waarborg dat - inderdaad - de kleintjes niet zouden platgewalst worden, maar zeker geen onrecht jegens de grote.

In dezelfde lijn ligt het voorstel om een 'zede' of 'Superraad' op te richten, met bevoegdheden boven de andere raden. Hier is het democratisch principe werkelijk heel ver zoek: enkele individuen doen een beslissing teniet die vanuit de basis bij de Raden geraakt is, zonder daarvoor enige verantwoording af te moeten leggen. Afgezien daarvan is het ook zuiver praktisch gezien (denk maar aan het tijdverlies dat een dergelijke procedure met zich zou meebrengen) niet mogelijk zo'n Superraad efficiënt te laten draaien. En vallen ook Sportraad en Cultuurraad onder de bevoegdheid van die Superraad?

Die Superraad zou ook voorgedij over Veto hebben: de studentenkrant is in de optiek van de mensen die met plannen rondlopen om Veto 'bij te sturen', van de studenten vervreemd, en net zoals Loko geen 'weerspiegeling' meer van de studentenpopulatie. Een studentenkrant zou meer aandacht moeten besteden aan de kringen, en dan bij voorkeur nog meer aandacht aan die kringen die toevallig iets groter zijn dan de andere.

Veto heeft nooit volledige autonomie opgeëist en is zich steeds bewust van haar verankering in de studentenpopulatie - het feit dat het blad door studenten gemaakt wordt is op dat gebied zeker een waarborg. De huidige werkwijze van Veto - met "bevoorrechte partners", in *casu* de Raden - en studenten-medewerkers uit heel diverse studierichtingen maakt controle onnodig, omdat er (wanneer nodig) intern voldoende mogelijkheden bestaan voor bijsturing. Daarenboven en in te veel gevallen is dat je al heel snel bij 1984-toestanden beland, wanneer plots de teksten die gaan verschijnen eerst goedgekeurd moeten worden door een Superraad.

Het is dan ook *volledig uitgesloten* dat Veto welke vorm ook van bevoegdheid zal aanvaarden: de huidige werkwijze heeft bewezen te functioneren, en waarborgt een journalistiek verantwoord eindproduct, in harmonie met een redactionele lijn die aansluit bij de idealen van de koepel.

WALDHEIM EREDOKTOR AF? - De Standaard meldde vorige vrijdag dat de universiteit van Keele (Groot-Brittannië) een brief zal versturen naar alle universiteiten die ooit aan Kurt Waldheim een eredoctoraat uitgereikt hebben, met de vraag om dit eredoctoraat in te trekken. Ook de KU Leuven zal dus zo'n brief krijgen aangezien onze universiteit Waldheim in 1975 een eredoctoraat gaf toen die nog sekretaris-generaal van de UNO was.

Op het rektorat had men de bewuste brief vrijdagdag nog niet ontvangen en wist men ook nog niet welke houding de KU Leuven zal aannemen. In elk geval ligt het voor de hand dat de beslissing daaromtrent via de Akademische Raad zal moeten gaan. Wordt vervolgd. (DW, Foto Archief)

Abituriëntendagen KU Leuven

Het jonge geld

We hebben het allemaal wel eens, momenten waarop beslissen niet simpel is. Ofwel ga je dan bij je moeder te rade, ofwel trek je, met of zonder je moeder, naar een of andere Info-dag van deze eigenste universiteit. Een tijdje geleden konden aspirant-KUL-studenten hun licht opsteken over de 8 of 9 studierichtingen die L & W rijk is, vorige woensdag was het de beurt aan Tandheelkunde (tandartsen), Farmaceutische Wetenschappen (apothekers) en Geneeskunde (dokters). Melancholisch aangelegd en tegelijk op zoek naar een andere en betere studierichting en naar een ander en beter lezerspubliek, namen we even een kijkje.

Het opzet van de Info-dagen aan de KU Leuven kan beslist lovenswaardig genoemd worden. Ergens zit er een duidelijke bezorgdheid in, zowel voor de latere studenten als voor de eigen zaak. Een universiteit wenst niet zomaar onschuldige laatstejaars middelbare school binnen haar muren te halen. En zeker niet als ze met zovelen zijn. Een universiteit heeft immers wel graag veel studenten, maar investeert liever niet in intelligentiepotentieel dan na een jaar wegvalt.

Aan informatie is er op zulke dagen dan ook geen gebrek. Gewoonlijk wordt het programma verdeeld over een algemeen en een specifiek bij de richting aansluitend stuk. En verder krijgen, na de profielen en de rest van het academisch personeel, de studenten ook eens de gelegenheid hun verhaal te vertellen. Het algemeen gedeelte is overal ongeveer gelijk; er wordt je verteld hoeveel geld je nodig hebt, waar je het kan halen als je het niet hebt, waar je goedkoop en duur kan eten, wie naar je luistert als je gek wordt.

Relax

Normaal zou je dus verwachten dat een op alle studenten toepassbare situatie overal op een gelijke manier geschiedt. Niets is minder waar. Bij geneeskunde krijgen de abiturienten en hun eventuele ouders de directeur studenten-voorzieningen Jan De Vuyst, de voorzitter studentenaangelegenheden Raf Machelain, dekaan Rik Casteels en bovendien Roger Dillemans, rektor van de KUL, voorgeschooteld. Het hele gebeuren speelt zich af in de prestigieuze promotiezaal van de universiteit. Grote namen en een aangepaste omgeving, die de

studenten in spe waarschijnlijk nooit meer zullen zien. Tenzij ze een eredoctoraat toegeschoven krijgen of het rektorat bezetten.

Bovendien waarborgt de materiële omkadering de kwaliteit van de uiteenzetting niet; studentenakties worden bijvoorbeeld bij het hoofdstuk 'ontspanning' gerekend, met nadruk wordt de kinderbijslag gepropageerd als compensatie voor de meerkost die het studeren met zich meebrengt, en "peda's met sluitingsuren om 22.00 uur bestaan niet meer."

Naast deze dwalingen werd de aspirant-studenten op het gebied van huisvesting en studiekosten toch een vrij realistisch beeld aangeboden: studeren kost geld, maar Leuven heeft bijvoorbeeld nog een goeie naam op het gebied van koten en dergelijke. Jan De Vuyst waagde zich zelfs aan een bondige, persoonlijke analyse van de huidige student: "De standaarden die de student zichzelf stelt, vooral in verband met huisvesting, liggen vreemd hoog. Verder blokt hij en denkt aan de toekomst, maar ontspanning valt een beetje uit de boot." Waarvan nota. Iets meer studentenakties misschien?

Nagels

Grover wordt het als de abiturienten met het specifieke verhaal van elke studierichting te maken krijgen. Volgens dekaan Casteels zijn de mensen die *verplicht* worden maar 4 jaar te studeren in vergelijking met de studenten geneeskunde (dokters) meer dan te beklagen. "Het is de schoonste periode van uw leven..." Over niet-bitsdiëring als je twee keer wil wisselen in de kandidaturen geneeskunde wordt er uiteraard niet

gerept. Verder is er, dixit Casteels, een overschot aan huisartsen - het academische woord ontsnapt ons eventjes. Tevens blijft er een tekort aan specialisten, dat de KUL alleen toch niet mag opvullen. Het aantal specialisaties wordt immers verdeeld over de universiteiten van het land, en dat aantal is hangt af van het beschikbare geld. Maar dat wordt er óók niet bij verteld. Wél: "Een afgestudeerd geneesheer heeft geen vuile nagels, hij moet zich dringend aan het bijwerken van zijn omgangsvormen wijden als hij van thuis niets heeft meegekregen, en blijft altijd op en top een gentleman." Sorry, dames.

En je kan je de vraag stellen of toekomstige KUL-studenten op zulke Info-dagen effectief wel iets opsteken. Door de monitor van geneeskunde wordt er druk gedreigd met kerstvakanties-waarin-je-moet-blokken, decimeterhoge kursusstapels, bijna verplichte profeksamen en zo meer. God slaat niet of hij zalft, dus worden het immer bereidwillige en suksesrijke monitoraat, het sympathieke professorenkorps en het slaagcijfer van 65 % bovengehaald. Tussendoor wordt even scherp uitgehaald naar de repetitorenbureau's.

Eksamens

Maar daarvoor komen de meeste bezoekers niet echt. "Wat ze hier vanmiddag verteld hebben, kan ik in de brochures ook lezen." Een vader, meegekomen met zijn vrouw en zijn dochter: "We hebben al naar het monitoraat en naar de directeur Studie-advies om informatie gebeld, dus veel nieuws vertellen ze hier niet." "Ik wou eigenlijk alleen maar de concrete inhoud van de studieprogramma's te weten komen..."

Er wordt dan ook een jargon gebruikt dat de meeste niet-studenten totaal vreemd is; profeksamen, partiële, monitoraat, fakbar, sociale voorzieningen, noem maar op. Een meisje vroeg ons voorzichtig wanneer er nu eigenlijk *eksamen* zijn. En allemaal willen ze specialiseren, onwetend van het feit dat in praktijk, wat het merendeel van de specialisaties betreft, alleen Grote Onderscheidingen en hoger zoiets eventueel mogen probaren.

De angst een foute keuze te maken wordt er dus niet minder op. Als je aarzelt tussen Scheikunde en Farmaceutische Wetenschappen (apotheker) is er echter nog geen been gebroken; een echte misstap kan je bij het kiezen niet maken. Bij geneeskunde-rechten wordt het al iets moeilijker, en geneeskunde-

kunstschedenis-biologie geeft een helemaal te gekke combinatie.

Rat

Op zulke momenten heeft de inbreng van de studenten die al in de richting zitten soms een heilzame invloed. Niets daarvan echter bij Medika; tevergeefs werd er gevraagd naar de preses, die beloofd had voor het studentenaanbod te zorgen. Dus ook geen informele contacten in een andere prestigieuze zaal van de hallen, geen cursussen ter inzage. Alleen een stand van Studie-advies, waar je het boekje 'Inleiding tot de algemene scheikunde. Een basistekst voor aspirant-studenten' kon kopen, met als enkele andere brochures (onder andere studieplanning). De krappertzende student diende zich dus noodgedwongen tot de gratis brochures te beperken. Gelukkig krijgen de meesten voor dergelijke initiatieven van thuis wel een centje mee...

Bij Tandheelkunde (tandartsen) en Farmaceutische Wetenschappen (apothekers) daarentegen speelde zich niet het omgekeerde af. De algemene uiteenzetting werd verlicht door een op het schoolbord in de Grote Aula getekende rat. 'De student is immers een wezen, een best op vier 'poten', namelijk inspanning, verzorging van het lichaam, ontspanning en sociale integratie. Als één, of, o wee, meerdere van de poten

verwaarloosd worden, zakt de hele rat in mekaar.' We kregen bijna zelf een gevoel van beklemming. Maar verder bleef het zaakje oersaai, wat de opgetrommelde studenten de opmerking ontlokte: "Als wij niets zouden doen, zou er hier helemaal niets te beleven vallen." Ook na de opspijting Farmaceutische Wetenschappen en Tandheelkunde werd het er niet beter op. En zaten de ons omringende abiturienten differentiaal-vergelijkingen voor de volgende schooldag op te lossen.

Toer

Tot de studenten overnamen. Getooid met sjerpen en de rest deden ze de bezoekers mee dat de verschrompelde studenten de vroegere studentenleven voorgoed van de baan waren. De doop - algemeen geginnik in de zaal - zou bijlangez niet meer smerig zijn, er zou ook in hun kring cultuur gebracht worden, en ze zouden altdit bereid zijn de nieuwe eerstekamers op weg te helpen.

Daarop al bij de tripe door het Leuven van de studenten, waarschijnlijk gewoon een heritagave van de rondleiding aan het begin van het academiëjaar. Alma werd doorlopen, om eventjes de sfeer te proeven, en dan op naar de instituten en laboratoria. Laten we hopen dat ze er wijzer van geworden zijn.

Lut De Boel

Bissen?

Vervolg van p. 1

te zien. Het grote probleem is dan hoe men de rest van het jaar zinnig door kan brengen. Het is zeker niet aan te raden om gewoon alle lessen te blijven volgen, zonder nog veel te studeren of examens af te leggen. Je kan veel beter een aantal interessante vakken uitkiezen, waarmee je later nog wat kunt aanvangen. Blok dan die enkele vakken goed en leg examens af. Zo doe je nog eens wat ervaring op."

"We menen dat we ons moeten blijven inzetten voor mensen die talenten hebben, zelfs als die voor de unief of voor bepaalde profen verloren zijn. Laten we hopen dat dat kan blijven. Al is dat natuurlijk nooit zeker."

Repetitor

Veel hangt af van het aantal personeelsleden en hun inzet natuurlijk. Bij Ekonomie bijvoorbeeld beklagt men zich dat men in de fakulteit zit met het meest aantal studenten per monitor. Dat zijn er 160, aldus An Goossens, monitor boekhouden, terwijl men in Rechten of L & W er één heeft per 80 studenten. Aan individuele studiebegeleiding komt men in Ekonomie dan ook niet toe. Men

moet er zich praktisch voltijds bezighouden met het geven van monitoraat-oefeningen (in groepen van 35 à 40 man) en het begeleiden van de praktika.

De repetitorenbureaus hebben dat gat in de markt ontdekt. Economen zijn de gebruikers bij uitstek van de diensten van deze handige jongens. Herhalen, wat uitleg geven en zeker ook overhoren, men gaat ervoor naar de repetitor. Dat men daardoor 'n' eigen ritme niet meer in handen heeft, omdat men naast zijn eigen college-uren nog rekening moet houden met de agenda van de repetitor, neemt men er dan maar bij.

Ook de prijs schijnt voor sommigen geen probleem te zijn. Ouders menen immers vaak: het is duur, het zal dan wel goed zijn ook. De bureaus pikken daar ook op in met een reclame die werkelijk uitmunt in handigheid. "Zoveel procent van onze studenten slagen in hun examens", zo klinkt het. Maar men vergeet dat het vooral de goede studenten zijn die bij de repetitor gaan. De minder goede durven de confrontatie met hun onkunde niet aan.

Eigenlijk geldt hetzelfde voor het monitoraat. Ook daar blijfden sommigen gewoon weg. Liever struisvogel spelen. Kop in het zand.

Johan Reyniers
Jan Van der Linden

KORTGELEZEN

Abituriëntendagen dus.

We hebben het ook allemaal meegemaakt. Wat wij, lang geleden, echter niet in onze pollen geduwd kregen, is het in het begin van dit academiëjaar verschenen 'Open Deur', een publikatie van de Dienst voor Studentenvoorzieningen, gevestigd in het Van Dalekollege en vanget voor de meest uiteenlopende studentenproblemen. Nu de infodagen in volle gang zijn, wordt de brochure naar honderden Vlaamse huisgezinnen gebracht.

Het geheel oogt bijzonder mooi: een kleurige kaft met een paar sfeerfoto's (onder andere van het Van Dalekollege zelf), een frisse lay-out en dito vormgeving, diskreet glanzend papier, noem maar op. Dat vormgeving echter niet alles is, wordt bij het doornemen van de brochure duidelijk.

Er zit namelijk een ergerlijke discrepantie tussen het uiterlijk en het inhoudelijke aspect van de tekst. De vormgeving is duur, de afwerking stijlvol, maar de taal waarin de informatie is gegoten wil op een irriterende manier 'het volk' bereiken.

Bij voorbeeld, onder de hoofding Dienst voor Juridisch Advies: "Je komt van een fuif en loopt per ongeluk (sic) een verkeersbord omver. Daarna schoot je herrie met om agent en voor je het weet ben je in verzekerde bewaring."

"Je rijdt in Leuven door een rood licht, met zijn vijven op een fiets, en net om de hoek blijkt een politiecombi te staan."

"Je hebt enkele probleempjes (lief kwijt, tot kwijt, thuis buiten en je wil naar het vreemdlingenlegioen) en nu zie je het niet meer zitten."

"Als bv jouw rijke suikerante haar hoofd en het bijltje erbij neerlegt, dan kan je niet bij Juridisch Advies terecht om de erfenis te regelen (tenzij de dienst mede-erfgenaam is?)."

Waarvan akte.

Glukkig bezit men in het Van Dalekollege wel wat zin voor zelfrealivering; enkele centimeters verder staat schuldbevest en met een poms gevoel van ontuchtering dat "alhoewel de voorbeelden een beetje gek gekozen zijn, de realiteit soms ook dramatisch kan zijn als je je niet of onvoldoende informeert." Maar het blijft jammer genoeg niet bij gek gekozen

WIST JE :

dat er een volledig aanbod SPORT- EN VRIJETIJDSCLEDIJ bestaat met het logo K.U.Leuven

Praktisch Stijlvol Representatief

te bekijken (en te verkrijgen) bij :
INFORMATIE en ONTHAAL
BOETIEK
Oude Markt 13
3000 Leuven
Tel. 28.40.16

Advertentie

voorbeelden. Het veelvuldig gebruik van de aanspreekvorm, om dichter bij de student te staan, weet jij wel, maakt dat de tekst je op den duur gaat vervelen. Bovendien geeft het een vreemd bevogende indruk. In de rubriek over de Kinderdagverblijven KU Leuven staat bijvoorbeeld ook te lezen: "Als student kan je ook trouwen en een gezinnetje stichten. Ook daaraan heeft de unief gedacht. (...) Door de kleurrijke en rustige omgeving kan je kindje zich "thuis" voelen..." En dan beweren dat student-zijn een stap naar vrijheid en verantwoordelijkheid is.

Om één of andere reden geeft de brochure dus een ons soms onbekend beeld van het toekomstig studentenleven mee aan de lezers in kwestie. Bijna alle advertenties zijn bijvoorbeeld van banken, die in alle toonaarden bankkaarten, zelfstandige rekeningen en dito studenten (het jonge geld...) aanprijzen. Dat verkeerd beeld valt te betreuren, want het was de eerste keer dat de Dienst voor Studentenvoorzieningen als dienst naar buiten trad. Voorheen waren er al specifieke publikaties geweest van de verschillende onderverdelingen over hun eigen vakgebied. Die zouden misschien niet de flater gemaakt hebben de tekst over de Sociale Dienst voor Buitenlandse Studenten in het Nederland te zetten, en dan nog de taalproblemen van de vreemde studenten te vermelden ook... Misschien komt het omdat de inbreng van de enige echte, bestaande studenten zo minien was?

Bob de Moor over Hergé, kameleons en zichzelf “Daarvoor heb ik die snor niet”

Ter gelegenheid van de vernissage van de tentoonstelling “Geschiedenis getekend. Een Stripprospektie.” – waaraan we in de jongste Veto uitgebreid aandacht besteed hebben – was Bob de Moor vorige week in Leuven. Hij verleende de inrichtende werkgroep een welgekomen helpende hand door het uitleen van een groot aantal documentatie en bovendien enkele originele platen. De Moor, 62 inmiddels, is sinds de dood van Hergé helemaal uit diens schaduw getreden en als het ware een tweede loopbaan begonnen. Eind januari werd het laatste album van Cori de Scheepsjongen bekroond met de Alfred (te vergelijken met een Oscar) voor de beste jeugdstrip op het belangrijke festival van Angoulême. Onder het waakzaam oog van mevrouw de Moor, voelden wij Hergé's vroegere medewerker aan de tand.

Veto: *Is die prijs belangrijk voor u, of beschouwt u hem veeleer als een late erkenning?*

De Moor: «Een onderscheiding is altijd belangrijk, in het algemeen omdat het de verkoop van de albums een stootje geeft. Je mag de impact van zo'n prijs niet onderschatten. De volgende dag kreeg ik telefoontjes van de meeste Vlaamse kranten, het bericht heeft op vele voorpagina's gestaan. Veel mensen die niet direct op de hoogte zijn van strips ontdekken zo misschien dat medium. Ik ben bijvoorbeeld ook nieuwsgierig naar een roman die de Prix Goussier wint. Naar het grote publiek toe is dit wel een erkenning, en dat doet goed. Doordat ik zolang bij de Studio Hergé gewerkt heb, kon ik slechts heel sporadisch een eigen verhaal tekenen. Je zou denken dat ik dan in de vergeetheek geraakte, maar nee. Er was blijkbaar toch steeds iets dat aansprak.»

Veto: *Het is ogenschijnlijk onvermijdelijk in een gesprek met u de naam Hergé niet te laten vallen.*

De Moor: «Het is normaal dat iemand met wie je 35 jaar hebt samengewerkt, blijvend een speciale plaats inneemt in je leven. Hergé zag mij niet zozeer meer als wknemer, we waren goede vrienden geworden.»

Verrijking

De Moor: «Ik heb veel van hem geleerd, maar ook het omgekeerde is waar. Hergé heeft me persoonlijk gezegd dat mijn inbreng voor hemzelf ook een verrijking was. Die samenwerking is trouwens altijd vlot verlopen, ik heb met veel plezier voor Hergé gewerkt. Als je voor hem een tekening maakte, werkte je dat fijn af, omdat het Hergé was.»

Veto: *Waaruit bestond uw werk voor Hergé precies?*

De Moor: «Hoofdzakelijk het tekenen van achtergronden: landschappen, schepen, vliegtuigen... maar ook het herver-

ken of vervolledigen van vroegere albums. Verder nog publiciteit, supervisie van de tekenfilms.»

Veto: *Geeft het geen negatieve indruk dat iemand van het niveau van Hergé zijn tekens laat tekenen door anderen, in casu door u?*

De Moor: «Voor buitenstaanders lijkt de gebruikelijke werkwijze misschien vreemd. Hergé lag natuurlijk wel aan de basis van alles, hij bedacht het scenario. Maar de ploeg vaste medewerkers had daar eventueel inspraak in. Sommige verhalen zijn van richting veranderd door een idee van mij, of van iemand anders. In overleg met Hergé ontwierp ik dan een decor en werkte dat helemaal af, zodat je inderdaad zou kunnen zeggen dat Hergé enkel zijn personages in zijn decor plaatste.»

«Ik denk echter dat in dit geval zulks niet negatief werkte, zeker als ik ervaar dat men mij als een soort myte aanziet omdat Hergé er niet meer is. Die myte is wat overgeslagen op mij zonder dat ik dat speciaal wil. Mede doordat Hergé mij vooral de laatste jaren, toen hij ziek was, maar ook daarvoor al, afvaardigde voor tentoonstellingen en dergelijke. Ik vond dat een eer op zichzelf: de

aanwezigheid lieten nooit enige afkeur blijken en wierpen zich met volle overgave op mij. En nu nog altijd: mensen zeggen mij dat ze Kuifje in mij zien, omdat Hergé overleden is, en dat ontroert mij.»

Veto: *U bent ooit 'de kameleon onder de tekenaars' genoemd, omdat u zonder probleem de meest diverse tekenstijlen aankan: realistisch, humoristisch, karikatuur...*

De Moor: *(lacht)* «Dat klopt, ik kan dat inderdaad. Je moet dat ook wel in zijn kontekst plaatsen: er zijn jaren geweest dat ik door mijn werk op de Studio niets meer voor mezelf kon tekenen, en als het dan eindelijk weer zoer was, wilde ik ook wel eens wat anders proberen. Vandaar die verschillen, en ik heb daar geen spijt van. Voor het ogenblik houd ik me bij de realistische stijl van Cori.»

Veroordeeld

«Ik heb Uitgeverij Casterman tegen het einde van het jaar een nieuw album beloofd, en vermits ik alles zelf teken, kleur, inkt, ... doe ik toch een jaar over een verhaal. Om een degelijk peil te houden – ik ben veroordeeld om goed werk af te leveren – moet je allezins genoeg tijd uittrekken. 'Kalm aan', luidt het devies, 'en van elk album trachten iets speciaals te maken.' Barelbi was meer in de stijl van Kuifje, ja. Wegens tijdsgebrek, maar vooral omwille van de uniformiteit van mijn stijl, laat ik die reeks voorlopig terzijde liggen.»

Veto: *Uw veelzijdigheid spreekt ook andere 'groten' aan?*

De Moor: «Inderdaad, zo heb ik in de reeks Lefranc van Jacques Martin *Het Schuilhol van de Wolf* verzorgd. Martin wenste trouwens die samenwerking voort te zetten, maar persoonlijk lag het werken met een vast scenario me zo niet. Ik kan tekst en tekening moeilijk gescheiden houden: als ik teken, zet ik er al dialogen bij, en als ik schrijf, teken ik al. Overigens, op een bepaald ogenblik heb ik me voorgenomen me niet meer door de uitgeverijen onder druk te laten zetten. Ik werk zoals ik dat wil, ik ben groot genoeg. *(lacht)* Gelukkig kan ik me dat permitteren, als gevestigde waarde.»

3 Formules

«Men heeft me ook gevraagd het fameuze vervolg op de 3 Formules van Professor Sato (Blake & Mortimer), van de vorige jaar overleden Jacobs, af te werken. Ik heb lang getwijfeld, maar ik ga het doen, zij het rustig aan. Want ik vind het wel interessant, als uitdaging, maar vooral als eerbetoon dat Jacobs wel verdient. Het scenario was gereed, evenals de tekst, en Jacobs heeft het verhaal al grotendeels in potlood uitgewerkt. Tegen eind 1990 zal het klaar zijn, dan kan ik het eindelijk ook lezen.» *(lacht)*

Veto: *U voelt zich het best in de realistische strip, liefst in een historisch kader?*

De Moor: «Ja natuurlijk, en bij voorkeur met schepen erin. Het maritieme heeft me steeds enorm geboeid, het zit in mijn bloed denk ik. Zelfs als ik gewoon een boek over scheepvaart doorblader, bekruip me de lust om te beginnen tekenen. Dit komt misschien ook doordat het mij steeds gestoord heeft dat onder andere in de film de schepen vol fouten zitten. Die zin voor details heb ik altijd gehad. Hergé had dat ook, maar hij heeft me daarin zelfs een beetje moeten afremmen. Als ik bijvoorbeeld een schip teken, wil ik alles erop en eraan, of

tenminste men moet de indruk krijgen dat alles er is. Ik zet zeker het voornaamste op papier, maar je kan niet echt alles tekenen, of het wordt overladen. Dat hou ik konstant voor ogen: het probleem is dan uit te maken waar juist de grens ligt. Ook voor de gelaatstreken trouwens. Een goede waarmeder is het publiek, dat me vertelt dat het duidelijk is: dat is het doel.»

Snorrende Snor

Veto: *In hoeverre vermengt u historische gegevens met fictieve elementen?*

De Moor: «Wel, ik ben natuurlijk geen geschiedschrijver. Maar als ik een verhaal vertel, gebaseerd op historische gebeurtenissen, dan hou ik me toch wel aan die feiten. Ik tracht dat echter te doen op een manier die de mensen niet vervelt, want je kan vervallen in 'geschiedenisboek-stijl', opsomming dus, en dan bekom je enkel dokumentatiemateriaal. Zo mag het niet: ik probeer alles zo getrouw mogelijk na te vertellen – wat vrijer dan de geschiedenis natuurlijk – maar wat ik erbij denk, zou allemaal kunnen gebeuren juist.»

«Ook de juiste weergave van het dagelijkse leven, bijvoorbeeld aan boord van een walvisvaarder, ligt me nauw aan het hart. Je moet je daartoe in de personages inwerken, alsof je zelf in de tekening staat, en dat vergt veel tijd en energie. Een voorbeeld: in de 16de eeuw droegen zowel alle mannen snorren *(grijpt naar zijn snor)* die nogal ver uit het aangezicht kwamen. *(begint te lachen)* Niet dat ik mijn snor daarvoor heb laten groeien, maar toch, als je jezelf dan in de spiegel bekijkt... Het helpt bij het tekenen.» *(MK)*

Ufsia en KUL dienen samen klacht in

Eksamenfraude bij het parket

Eenkele maanden geleden kwam een geval van grootschalige fraude aan het licht bij de eindejaarsexamens aan de Universitaire Faculteiten Sint-Ignatius Antwerpen (Ufsia). Een blijkbaar gefortuneerd student Toegepaste Economie liet zijn juni-examens afleggen door andere studenten in ruil voor fikse geldsommen (tot 70.000 fr) of "snoepreisdas". Eén van de "plaatsvervangende" eksamendienden werd toen op heterdaad betrapt en het netwerk werd blootgelegd. Toen bleek dat er ook een rechtsstudent van de KU Leuven bij betrokken was. De KU Leuven heeft nu samen met de Ufsia klacht ingediend bij het parket tegen de hoofdorganisator van de eksamenfraude.

Zoals we al in Veto 14 (11 januari) schreven zaten zowel de Ufsia als de KU Leuven met het probleem: welke sankties zijn hier mogelijk? Over mogelijke sankties tegen de student van de KU Leuven bestaat nog twijfel. Rechtsstreekse sankties tegen de studenten op de Ufsia zijn op basis van het tuchtreglement van de Ufsia zonder meer mogelijk. Dat is intussen ook gebeurd: de drie Ufsia-studenten die bij de zaak betrokken zijn, zijn uitgesloten uit de instelling. De Commissie Zelfbestuur van de Ufsia heeft daartoe besloten op 8 januari 1988.

De Ufsia en de KU Leuven hebben in gezamenlijk overleg echter ook bij het parket klacht ingediend tegen de centrale figuur die de fraude georganiseerd heeft. Dat is medio januari gebeurd. De inhoud van de klacht is: valsheid in geschrifte. Dat is een delikt waar een zware straf op staat (tot 4 jaar opsluiting). Professor Maschelein, voorzitter Studentenaangelegenheden: "Iemand die deelneemt aan een eksamen krijgt op basis van het rapport van dit eksamen toegang tot iets, bijvoorbeeld een diploma. Dit wil dus zeggen dat wanneer een persoon valsheid pleegt en daardoor bepaalde voordelen verkrijgt, strafbaar is. Hierbij gaat het niet alleen om een einddiploma, maar ook voor de tussenstappen zoals het behalen van attesten. Al wie ten onrechte een attest verwerft, is strafbaar. En zelfs wanneer de universiteit geen klacht zou indienen, maar het parket komt op één of andere wijze daarvan op de hoogte via derden, dan kan het parket optreden." Wat dit onderdeel van de zaak betreft, kunnen de KU Leuven en de Ufsia enkel

PRINT-SHOP

26, Naamsestraat
LEUVEN

Copy - Offset - Typo

1 F Laagste prijzen

kwaliteit 0,90 F

snelle service 0,70 F

0,60 F afwerking A tot Z

(016) 23 50 77

Medica

Van 29 februari tot 4 maart organiseert Medica een internationale verbodering met een symposium rond de organisatie van de gezondheidszorg. Aan dat symposium nemen universiteiten van Frankrijk, Duitsland, Spanje, Nederland, Groot-Brittannië en Italië deel. In die periode vinden er symposia, rondleidingen, workshops en voordrachten plaats. Er wordt echter niet alleen gewerkt, er wordt ook gefuifd: dondagavond 3 maart kan je in de Manhattan een heuse Funky-Town-Party meemaken met als extraatje een optreden van Imagination. Dat gebeurt in samenwerking met BRT 2.

Bob De Moor: "Hier zie, dit was het model voor de snor van Janssens en Janssens". *(Foto Geert Van Doorselaere)*

Militair

De Internationale van Oorlogstegenstanders (I.O.T.) komt op tegen de "steeds verder toenemende militarisering van onze samenleving". Hoe? Dat kom je niet van ons te weten, maar op de Van Elewijkstraat 35, 1050 Brussel of tel. 02/648.75.83.

Fassbinder retrospectieve

Ich will doch nur, dass ihr mich liebt

Vanaf 7 maart, organiseren het Stuc, De Andere Film en het cultureel centrum de Romaanse Poort in de Vlaamse Leergangen een retrospectieve van het werk van Duitslands grootste regisseur, Rainer Werner Fassbinder. Gedurende drie weken kan je daar naar bijna zijn volledig werk gaan kijken. Niet alleen zijn bioscoopfilms, maar ook zijn televisiefilms, waaronder één der mijlpalen in de filmgeschiedenis, *Berlin Alexanderplatz*.

Toen op 10 januari 1982 de Duitse regisseur Rainer Werner Fassbinder stierf, was hij amper 36 jaar oud. Ondanks die vrij jonge leeftijd had hij de status verworven van een groot regisseur. In één van de vele nekrologieën die toen verschenen, maakte een kritikus de vergelijking met een ander wonderkind, Wolfgang Amadeus Mozart (en de mythe dat wonderkinderen nooit erg oud worden).

Al was Fassbinder zeker geen wonderkind. Zijn eerste film realiseerde hij op zijn drieëntwintigste. Maar vanaf dan ging alles erg snel. Amper vier jaar later (eind 1972) had hij reeds vijftien films op zijn actief. Na nog eens veertien jaar was dit aantal opgelopen tot achtentwintig, waaronder veertien gerealiseerd voor TV. Bij de term TV-film denkt u allicht aan de melige weekendfilms op de BRT. Dat een voor TV gerealiseerde film ook een sterke visuele uitstraling kan bezitten bewees hij met onder andere *Bolwieser*, *Angst vor der Angst* en *Berlin Alexanderplatz*.

Wat Fassbinder zo snel kon filmen had hij vooral te danken aan de hechte kring medewerkers die hem omringde. Die behoorden tot het Münchense *Anti-Theater*, een marxistisch collectief van acteurs en technici. Ze vertoonden een sterke loyaliteit ten overstaan van hun gemeenschappelijke projecten (hoorspelen, toneelstukken, maar vooral films). Als marxisten geloofden zij dat het resultaat een afspiegeling moest zijn van zijn productieproces.

Voorbeeld bij uitstek is *Warnung vor einer heiligen Nutte*, dat het proberen leven en werken in een groep als onderwerp heeft. Of korrekter: de film handelt over het falen om in groep te leven en te werken, met als gevolg dat de groep uiteenvalt, een proces dat we als toeschouwer zien gebeuren.

Aureool

Het is trouwens opvallend hoe Fassbinder er gedurende al die jaren wel in slaagde een vrij hechte groep rond zich te houden. Want Fassbinder was niet de idealistische marxist waar hij zich zo graag voor uitgaaf, althans niet binnen het proces van het filmmaken. Hij was de baas en hij besliste.

Een andere stempel die Fassbinder maar al te graag droeg, was die van proletariër. En ondanks het feit dat hij zich aldus trachtte te kleden en te gedragen, kon hij zijn burgerlijke afkomst niet verloochenen: zijn vader was dokter en zijn moeder de officiële Duitse vertaler van een aantal Amerikaanse auteurs, waaronder Truman Capote.

Fassbinder was gedurende enkele jaren getrouwd met Ingrid Caven, één van zijn actrices, maar ging later samenwonen met de Marokkaan Armin. Hij is de hoofdakteur uit het aangrijpende *Angst essen Seele auf*. Deze film verhaalt de relatie tussen een Marokkaans immigrant en een veel oudere vrouw. En deze onmogelijke relatie is een metafoor voor de verhouding die Fassbinder had met de akteur die de Marokkaan speelde, Armin, zoon van een arme slager. Hun relatie hield zo'n vijf jaar stand, maar hoe langer de jaren vorderden, hoe langer hun verschil in sociale afkomst problemen creëerde. Fassbinder wou

hem kwijt, maar na hem al die jaren van een mooi leven te laten genieten, kon hij hem toch zomaar niet dumpen.

Toch deed hij het, al had hij niet het lef hem dit in zijn gezicht te zeggen. Tijdens het festival van Cannes (1978) schreef hij Armin een brief om te melden dat alles voorbij was en dat hij hem bij zijn terugkomst niet meer thuis wou aantreffen. Hij zou Armin niet meer terugzien. De burens ontdekten Armins lijk immers eerst. De afgewezen slagerszoon pleegde zelfmoord. In het voorwoord tot zijn volgende film, *In einem Jahr mit 13 Monden*, schrijft Fassbinder: "Een maand na met 13 volle manen kan katastrofaal zijn voor mensen van wie het bestaan voornamelijk door hun gevoelens wordt bepaald." 1978 was zo'n jaar.

Veelzijdig

Maar laten we niet te snel gaan en teruggaan naar het begin. In 1969 en 1970 draaide hij tien films. Niet dat Fassbinder toen overleefde van talent en in zoveel creatieve energie kwijt moest in zoveel mogelijk films. Waarom dan wel? "Mijn eerste films heb ik eigenlijk gedaan om de filmtechniek te leren beheersen. Het waren weggooi-films, gemaakt in een bepaalde situatie, met een bepaald doel, die men daarna kan

En maar raden welk schilderij gekoncipieerd is rond het thema "De Madonna op het Hobbelpaard". Om horens van te krijgen. (Foto Hendrik Delagrange)

waar die plotse bekering tot één van de meest misprezen filmgenres? Wel, tijdens dat rustjaar maakt hij kennis met Douglas Sirk, meester in het genre. Of korte tijd zag hij *Twintig* van diens films. Fassbinder koos voor het melodrama om een zo groot mogelijk publiek te bereiken.

"Sirk zei steeds: je kan geen films maken over dingen, alleen met dingen, met mensen, met licht, met bloemen, met spiegels, met bloed, eigenlijk met alle schitterende dingen die het leven waardevol maken. Sirk zei ook: de filosofie van een regisseur is zijn belichting en zijn kamerastandpunten. En Sirk

tière. Maar Ernst voelt zich na enige tijd in verlegenheid gebracht door het schandaal en verhuist. Corina daarentegen gebruikt de bekendheid om haar carrière uit te bouwen. Moeder Küsters wordt opgevangen door een kommunistisch echtpaar, de familie Thälmanns. Zij verlenen haar hulp om de roddelpers te bestrijden en haar naam wit te wassen. Snel zullen ook zij moeder Küsters gebruiken, om propaganda te voeren voor de kommunistische partij. Rechts zowel als links krijgen hier dus een veeg uit de pan.

op ze door de rest van de bevolking gediskrimineerd werden. Fassbinder toonde dat homo's ook maar mensen zijn, met de gebreken vandien. "Niemand heeft vóór mij ooit getoond dat het leven van een homoseksueel aan dezelfde mechanismen en dynamiek is onderworpen als dat van zogenaamde normale mensen. (...) Ik heb getracht dat met Faustrecht der Freiheit aan te tonen. Daarom noemt men mij een anti-homoseksueel, ja zelfs een mensenhaater."

Lili Marlene

Ondanks het feit dat Fassbinder reeds snel een trouwe aanhang verworven had, duurde het tot 1977 vooraleer hij commercieel kon doorbreken - al dient de term doorbraak nog relatief te worden. Dat gebeurde met *Die Ehe der Maria Braun*, een film die het thema van de Duitse economische heropleving na de Tweede Wereldoorlog, het zogenaamde Wirtschaftwunder, behandelde. Tijdens een luchtaanval trouwt Maria haar man, Hermann Braun, die onmiddellijk daarna naar het front moet. Ze blijft achter met de vraag of ze hem ooit zal terugzien. Ondertussen bouwt zij een carrière als zakenvrouw uit. Sommige recensenten omschreven Hermann, wiens geest de hele film overschaduwde, als een metafoor voor Duitslands verleden, al is dat allicht te ver gezocht.

In 1980 maakt Fassbinder het impoante *Berlin, Alexanderplatz*. Deze twaalf uur durende verfilming van Alfred Döblins gelijknamige roman is één van de hoogtepunten in de filmgeschiedenis (tijdens het weekend van 19 en 20 maart kan je dat prachtstuk integraal bewonderen). Datzelfde jaar volgt *Lili Marlene*, de eerste in een reeks van vijftien films over Duitsland tussen 1933 en 1955. Fassbinder zou slechts tot aan aflevering drie geraken, *Lola en Die Sehnsucht der Veronika Voss*. Zijn laatste film, *Querelle*, behoort immer niet tot die reeks. De laatste vijf vermelde films behoren tot de beste films van de jaren tachtig. Hun maker zelf hoort bij de grootste filmkunstenaars.

Christophe Verbiest

SNELBINDER: HET PROGRAMMA

ma 7 ma: 20.00 u	Stadsreicher, Das Kleine Chaos, Liebe ist kälter als der Tod
22.30 u	Katzelmacher
di 8 ma: 20.00 u	Goetter der Pest
22.30 u	Warum läuft Herr R. Amok?
wo 9 ma: 20.00 u	Rio Das Mortes
22.30 u	Whity
do 10 ma: 20.00 u	Der Amerikanische Soldat
22.30 u	Warnung vor einer Heiligen Nutte
vr 11 ma: 20.00 u	Der Haendler der Vier Jahreszeiten
22.30 u	Die Bittere Traenen der Petra Von Kant
ma 14 ma: 20.00 u	Wildwehssel
22.30 u	Angst Essen Seele auf
di 15 ma: 20.00 u	Chinesische Roulette
22.30 u	Faustrecht der Freiheit
wo 16 ma: 20.00 u	Mutter Küsters fährt zum Himmel
22.30 u	Despair - Eine Reise ins Licht
do 17 ma: 20.00 u	Die Dritte Generation
22.30 u	Lili Marlene
vr 18 ma: 20.00 u	Satansbraten
22.30 u	Fontane Effi Briest
ma 21 ma: 20.00 u	In Einem Jahr mit 13 Monden
22.30 u	Die Ehe der Maria Braun
di 22 ma: 20.00 u	Querelle
22.30 u	Bolwieser
wo 23 ma: 20.00 u	Nora Helmer
22.30 u	Lola
do 24 ma: 20.00 u	Ich Will doch nur, dass Ihr Mich Liebt
22.30 u	Die Sehnsucht der Veronika Voss
vr 25 ma: 20.00 u	Die Sehnsucht der Veronika Voss
22.30 u	Querelle

Alle voorstellingen hebben plaats in de Vlaamse Leergangen, Boekhandelstraat te Leuven. Als Stuc, Daf- of Jong Gemeentekredietlid vlei je je er al neer voor 80 fr per film. Het geupepld betaalt 100 fr.

O ja, er was ook een verrassing gepland in het weekend van 19 en 20 maart. Wedden dat dat een voorstelling van Berlin Alexanderplatz wordt? Nee? □

vergeten." Met filmtechniek doelt Fassbinder niet zozeer op de technische aspecten die bij het filmmaken komen kijken, maar wel op de structuur en het filmgenre. In die eerste jaren pakt Fassbinder vele genres aan, van teatrale toneeladaptaties (*Katzelmacher* en *Pioniere in Ingolstadt*) tot een western (*Whity*) en van gangsterfilms (*Liebe is kälter als der Tod* en *Der Amerikanische Soldat*) tot een bizar experiment (*Warum läuft Herr R. Amok?*), waarin de acteurs hun dialogen improviseerden.

Fassbinder last een rustjaar in en eind 1971 brengt hij *Der Händler der vier Jahreszeiten* uit. Hiermee kiest Fassbinder voor weer een ander genre, het melodrama. Deze keer is het menens, want de meeste van zijn latere films hebben een melodramatische inslag. Van

maakte de meest tedere film die ik ken; film van iemand die van mensen houdt en ze niet veracht, zoals wij doen."

Fassbinder hanteert dus een oude vorm en zijn onderwerpen zijn vaak reeds door cineasten vóór hem verfilmd. Oude wijn in nieuwe zakken, zou u kunnen opwerpen. Dat klopt echter niet. Want in de benadering van zijn onderwerpen gaat hij verder dan de meeste cineasten ooit durfden, en spaart hij niemand.

Het beste voorbeeld hiervan is uiteraard *Mutter Küsters fährt zum Himmel*. Nadat haar man zijn baas vermoorde en daarna zelfmoord pleegde, wordt moeder Küsters belaagd door op sensatie beluste journalisten van de rechtste pers. Zij wordt gestroopt door haar zoon Ernst en dochter Corina, een kabara-

Flirt

Deze openstapeling van ongelukken zijn typisch voor Fassbinders melodrama's. Drie eigenschappen karakteriseren hen: herhaling, afwisseling en omkering. Deze omkering is geen omkering van het geluk, zoals in de klassieke melodrama's. Het is een verduubeling of ontduubeling van de pech, van de ongelukken, een verzameling van alle donkere kanten die het leven rijk is. Behalve in *Mutter Küsters fährt zum Himmel* is dit ook sterk aanwezig in *Die bittere Tränen der Petra von Kant*. Petra is haar lesbische geliefde, Marlene, beu en flirt met Karin die snel naar haar echtgenoot terugkeert. Dit leidt tot een vlaag van zelfbeklag bij Petra, tot ze haar aandacht opnieuw op Marlene richt, die haar ook verlaat, waardoor ze in weer een vlaag van zelfbeklag terecht komt. Enzovoort.

Erotiek

Een ander kenmerk waarmee Fassbinders films afwijken van de klassieke melodrama's is het afwijzen van een happy end. Dat behoort tot zijn relativerende en kritische benadering van de realiteit en is zeker geen doel op zich (*Angst vor der Angst* en *Lola*). Zo'n benadering sluit ook elke idealisering en elk politiek engagement uit, bijvoorbeeld in het reeds eerder aangehaalde *Angst essen Seele auf*. Nadat de burens zich na geruime tijd niet meer zo storen aan het huwelijik van een Marokkaan met een veel oudere vrouw, verlaat de immigrant de vrouw om bij een prostituee in te trekken. Een bewijs van Fassbinders nuchtere kijk op de realiteit die vermijdt dat Fassbinder in een zeldzaam ontlopen val trapt: miederheden in een positief daglicht stellen, zonder hun negatieve kanten te tonen.

Dat zou hij een paar jaar later ten volle bewijzen met *Faustrecht der Freiheit*. Een jonge, arme arbeider, Fox, wint één miljoen met de loterij. Een aantal homoseksuelen uit de hogere klasse profiteren hiervan, maar éénmaal Fox volledig uitgeleegd, laten ze hem als een baksteen vallen. Bijna elk karakter in deze film is homo, maar de homoseksualiteit - Fassbinder sprak liever van homo-erotiek - is niet het eigenlijke onderwerp van de film. Of zoals hij het later in een interview verwoordde: "Het is een film over kapitalisme. Het verhaal van een winnaar van een loterij en hoe hij zijn geld verliest."

Desondanks waren de homo's razend over deze film, omdat de relatie uitbuiters/slachtoffer in hun milieu gesitueerd werd. Zij prefererden dat Fassbinder aandacht besteedde aan de manier waar-

BUONGIORNO ROMA!

Vakantiekursussen

Italiaans

en

Kunstgeschiedenis

Twee weken cursus + verblijf

11.950 fr

Informatie:

Hélène Raets

enkel na 17.00 u

016/60.33.84

De kwestie van het postmodernisme "Het past té goed in onze affirmatieve maatschappij"

Naar verluidt leven we in een postmoderne maatschappij. Dat kan zowat iedereen bevestigen, alleen weet niemand er precies bij te vertellen wat dat dan wel moet betekenen. Hoewel de grote publikatiestroom rond het postmodernisme eigenlijk al voorbij is, pakt de interfacultaire werkgroep Krisis in de maand maart uit met een vierdelige reeks over het fenomeen: "De kwestie van het postmodernisme". Vier avonden boompjes opzetten over de hedendaagse westerse cultuur.

Postmodernisme is een "vies woord": het wordt overal te pas en te onpas gebruikt en iedereen bedoelt er iets anders mee. Meestal weet men niet eens wat men er mee bedoelt. Een mode-woord, maar tegelijk een term die in intellectuele middens hevige controver- ses losweekt. Een belangrijk begrip? Wie weet.

Veto kroop rond de tafel met drie van de medewerkers aan het programma "De kwestie rond het postmodernisme": Lieven De Cauter (medewerker filosofie KUL), Hilde Heynen (medewerker architectuurtheorie KUL) en Dirk De Schutter (medewerker literatuurtheorie KUL). Hun tijd gaat nu in.

De Cauter: «Je moet in de discussie rond het postmodernisme eigenlijk altijd van het ene been op het andere springen. Je moet dialectiek zijn, maar het moet een soort hinkelende dialectiek zijn (algemene hilariteit).»

De Schutter: «Een dialectiek tussen aanhangingssteken. Zoals Derrida zegt: aanhangingssteken zijn de wasknijpers waarmee je de vieze woorden vast-neemt. (lacht)»

Veto: *Is er vooraf overleg gepleegd? Wordt er een bepaalde visie op de term postmodernisme verdedigd doorheen de cyclus?*

De Cauter: «Neen, er zijn heel weinig afspraken gemaakt. De enige mondelinge richtlijn is: hou het niet alleen didactisch. Niet dat je als "specialist" komt uitleggen wat het postmodernisme nu precies inhoudt. De opdracht is: maak iets, een stelling of zo.»

«Wat er ook gezegd wordt, ik heb zin aan een stelling naar te planten. Bij mij zal het gaan over het Hiernamaals van de kunst. Twee tegengestelde waarheden worden verzoend: "de kunst is dood" en "de kunst is springende"; dus moet ze wel in het Hiernamaals zitten. Dat zal ik illustreren met concrete voorbeelden, maar ook op basis van de gedachte dat de avant-garde voorbij is én dat kunst volledig samenvalt met het feit dat ze een institutie geworden is.»

«Dus ik denk dat er achteraf lekker kan gedebaratteerd worden. Ik hoop in elk geval dat er niet teveel aan postzegelverzamelen wordt gedaan: een etikette hier, een etikette daar, een kleine onderverdeling daar, een polemiekje rond een interpretatieje, enzovoort. Dat heeft geen zin. Maar de moeilijkheid is natuurlijk dat je niet weet wat soort publiek er zal zijn.»

Frivoliteit

Veto: *De term heeft ook een enorme verspreiding via de massamedia gekend. Dat maakt het postmodernisme tegelijk overbekend én mysterieus. Hoe kijken jullie daar tegen aan?*

Heynen: «In zekere zin is dat het fascinerende aan de term. Waarom duikt die term op een bepaald moment op en gaat hij plots alle debatten strukturen? Zelfs op een beperkt terrein als de architectuur is lang niet iedereen het eens over wat die term inhoudt. Charles Jencks heeft geprobeerd dat allemaal in vakjes te stoppen, maar heel wat architecten die hij postmodern noemt, zijn daar zelf helemaal niet gelukkig mee.»

De Cauter: «Het zou eigenlijk interessant zijn om na te gaan hoe de term in zekere zin de tijdsgeest maakt.»

Veto: *Maar eigenlijk gaat het omgekeerd: de term postmodernisme wordt*

ingeroepen om de tijdsgeest te verklaren.

Heynen: «Ja, maar ik heb toch wat moeite met de visie die zegt "het postmodernisme heeft ons gekozen". Natuurlijk zijn er in onze maatschappij gegevens waar we niet onderuit kunnen. In die zin kan je spreken van een post-industriële maatschappij waar we zelf niet voor gekozen hebben. Maar waar het uiteindelijk om gaat is de houding die we zelf aannemen tegenover die konditie.»

De Cauter: «Dat vind ik wel belangrijk.

WITT

Twee van de deelnemers aan de reeks over postmodernisme, namelijk Lieven De Cauter en René Boomkens, zijn lid van WITT. De vraag is: wat is WITT? Niemand kent het antwoord.

De Cauter: «Het is een beetje moeilijk te omschrijven wat dat is.»

Veto: *Een genootschap, vertelde Rudy Laermans ons.*

De Cauter: «Ja, dat klopt. Het is een soort bendevorming tegen de verzui- lende dat soort denken in hokjes. Ik weet niet zo goed of het een geheim genootschap is op zoek naar open- baarheid dan wel een openbaar genootschap op zoek naar geheimen. Het is een poging om dingen dooreen te halen. Er zitten mensen uit verschillende disciplines in.»

Veto: *Hoe ruim is die groep?*

De Cauter: «Dat is een beetje ad hoc. Er is een Heidegger-manifestatie geweest: we zijn samengekomen in het Centraal Station waar we Heidegger herdacht hebben met tapes van Heidegger en Gabriel Marcel,

Zelfs als je er van uit gaat dat het postmodernisme een feit is - bijvoorbeeld: de avant-garde is aan zijn eind gekomen, dat is min of meer een objectieve toestand -, dan is het interessante daaraan te zien wat de reacties daarop zijn. Is er - zoals Lyotard het noemt - een rouwperiode, of is er een euforie? We kunnen ons wreken, we kunnen ons verdriet in frivoliteit omke- ren, we kunnen anti-modern zijn, we kunnen eklektisch zijn, we kunnen alles. De reactie is interessant.»

Neen, neen

Veto: *In hoeverre is het postmodernisme 'nieuw'? In de literatuur ziet men het postmodernisme toch voor een groot stuk als een voortzetting van het moderne?*

De Schutter: «Je kan het nog veel sterker stellen. Alles wat postmoderne literatuur doet, is al gebeurd in *Tristram Shandy* van Lawrence Sterne. Dat boek is ongeveer 200 jaar oud. Lege plekken, bladzijden die je kan verwisselen, verhalen die afbreken: je kan het gekste niet bedenken of het is daár al gebeurd.»

«Het vreemde bij de hele romantraditie is dat de roman - ontstaan met de moderne tijd, met Cervantes - eigenlijk de postmoderne toer is opgegaan nog vooraleer hij bestond. Cervantes en Tristram Shandy zijn eigenlijk al parodieën geweest op het romangenre voor-

aler de roman zijn hoogtepunt bereikt heeft bij bijvoorbeeld Balzac, Tolstoj enzovoort. Dat is dus heel gek.»

«Inppikend op wat Lieven zei over de dood van de kunst: de literatuur heeft eigenlijk altijd geleefd van het besef dat ze uitgeput was, dood, dat ze niets meer te zeggen had, dat er niets meer aan toe te voegen was, dat er helaas geen nieuwe woorden 'en beelden zijn. John Barth citeert in *The literature of exhaustion* een tekst van een Egyptisch dichter van zowat 4000 geleden, en die schrijft: "Ach, had ik maar nieuwe woorden om uitdrukking te geven aan mijn verlangens en mijn gevoelens".»

«De literatuur heeft altijd geleefd van het besef dat ze niets te zeggen had.»

Veto: *In welke zin zou er in de literatuur dan wel iets nieuw onder de zon zijn dat postmodern kan genoemd worden? Want het is toch nogal sterk om te spreken van postmodernisme, om te zeggen: het moderne is voorbij, er begint nu iets anders...*

een korte lezing over Heidegger en Joeri Gagarin - over de techniek die ons losmaakt van de aarde.»

«Er is ook een boek geweest van Bart Verschaffel, schetsen over Wenen en Parijs.»

Veto: *Vanwaar komt die naam WITT?*

De Cauter: «Dat is een losse signifi- cant. De significaties kunnen ingevuld worden. De W staat meestal voor Werkgroep en de I voor Intellectuelen of Intertekstualiteit enzovoort. De T kan staan voor Tegen, of voor Technologie. Misschien ook voor Taktiek. Ja, dat is een belangrijk woord: één van de T's moet Taktiek zijn... Maar we zijn het er nooit over eens. Geen uitsluitend dus.»

«De beste lezing is eigenlijk: "WITT Is The Thing".»

Een van de laatste wapenfeiten van WITT is een knotsgek artikel in *De Nieuwe Maand* over "De overbodig- heid van de politieke klasse". (DW)

De Schutter: «Dat is precies de hele discussie. Is het postmodernisme begon- nen na de tweede wereldoorlog of iets vroeger, of is het een structuur die al langer eigen is aan de kunst? Ik geloof dat wij allemaal eerder in de laatste richting tenderen... (kijft op) Of niet?»

De Cauter: «Neen, neen! Want dan kan je de term eigenlijk ook meteen ophe- ven. Dan spreekt je niet van postmoder- nisme maar van de konditie van de kunst of zoiets. De term heeft voor mij enkel zin als het postmoderne na het moderne komt. Ook Lyotard hanteert de term wilens nilens historisch.»

«Natuurlijk, een vorm van manie- risme tref je overal aan. Maar het komt er op aan de specificiteit van deze tijd, van wat er nu in de kunsten gebeurt, aan de hand van deze nogal vervelende term uit de doeken te doen. Het is wel belangrijk om dat te relativeren, bijvoor- beeld met die Egyptische dichter. Dat is bijvoorbeeld één van de taken van het postmoderne denken.»

«Het is interessant om met het post- modernisme de lijn van het Verlichtings- denken te doorbreken: vooruitgang, emancipatie, die dingen. Dat dit denken afbrokkelt, is in de realiteit vaststelbaar. Wie durft nog, behalve Gaston Geens met Flanders' Technology, de vooruit- gang prediken? Wie durft nog het subject en de rede prediken? Dat is uitgehold: Welnu: van daaruit is het

Drie postmodernisten op een rij levert een intellectueel debatje. Van links naar rechts: Dirk De Schutter, Hilde Heynen en Lieven De Cauter. (Foto Hendrik Delagrangé)

interessant om te kijken hoe de kunsten daar tegenover staan.»

Heynen: «Ik denk niet dat die redene- ring opgaat voor de architectuur hoor. In de architectuur wordt dit soort gedach- ten over de teloorvang van het subject enzomeer soms als een legitimatie bo- vengehaald voor om het even wat. Ik vind dat dat niet kan.»

«Voor mij maakt de postmoderniteit noodzakelijk deel uit van de moderniteit. Ik zie het postmoderne denken daarin evolueren. In de architectuur wordt er een vrij kunstmatige cesuur aange- bracht.»

De Cauter: «Maar anderzijds kun je er ook niet van uit gaan dat we eeuwig in de moderniteit zullen leven. We kunnen nieuwe feiten registreren: de 'techno- science', de informatiemaatschappij.»

Simpel

Veto: *Er wordt wel eens gezegd dat postmodernisme te maken heeft met nihilisme.*

De Cauter: «Inderdaad. Ik denk ook dat dat onvermijdelijk is. Het zich uitvreten van het moderne is een beetje onvermijdelijk. Reflectie heeft iets destruc- tiefs. Als je Verhalen maakt en het zit in de manier van denken ingebakken dat je die Verhalen ook op hun kop zet en omdraait, dan kom je uit op een nihilisme.»

Heynen: «In de architectuur vind ik het postmodernisme niet noodzakelijk nihilistisch. Maar het is natuurlijk wel een ontzettende mode-terme geworden. Post- modernisme wordt ook vaak verbonden met een soort yuppie-cultuur. En in dat modieuze speelt de architectuur wel een rol.»

De Schutter: «Met nihilisme moet je ook opletten. De term is al heel oud... Heidegger...»

De Cauter: «Ja maar. Zouden we voor de lezers van Veto niet eens proberen om tenminste één niet hinkelende maar pinkelende stelling neer te poten?»

De Schutter: «Dat de lezers van Veto maar eens beseffen dat het allemaal niet zo simpel is... (lacht)»

De Cauter: «Ja, ja... Maar misschien is het wel simpel...»

Heynen: «Zou het simpel zijn?»

De Cauter: «In zekere zin wel, ja...»

«Een mooie stelling vind ik die van Baudrillard in zijn laatste boek: de gerealiseerde utopie waarin eigenlijk alles vervuld is. We zijn omgekemt het laatste oordeel voorbij gevaren en "nous

sommes au paradis, tant pis". Ik denk dat dat ook onze tijdsgeest is: we hebben alles gehad, maar er is ook niets meer.»

«Wat ik het meest vrees in het postmodernisme, is dat het door haar opgeven van kritiek en haar cynisme al te makkelijk past in de affirmatieve samenleving die we nu kennen. Het past té goed in de neo-liberale samenleving. Dat is wat mij vrees inboezemt.»

Heynen: «Voor de architectuur klopt dat. Als het eigen is aan het moderne dat je moet tegen de stroom oproeien, zoals Adorno stelt, dan is dat een duidelijk verschil met het postmoderne.»

Moraal

Veto: *Er wordt ook vaak moraliserend gereageerd tegen het postmodernisme.*

De Schutter: «Inderdaad. Maar in het laatste nummer van *Krisis* stond ook nog een artikel waarin gesteld werd dat het postmodernisme de vraag naar de etiket blijft stellen. Men wil alleen een etiket uitwerken tegen het modernisme in, tegen de idealen van de Verlichting in. Maar de etische vraagstelling blijft aanwezig.»

De Cauter: «Dat klopt wel voor de grote auteurs, die zullen altijd een sterke problematiek hebben. Maar de beweging als "vogue" is op haar manier interessant, en die vogue is juist affirma- tief.»

«Ook in de architectuur. In Londen staan bijvoorbeeld arbeiderswijken uit de jaren '40 waar men nu zuilen en frontonnetjes voorgezet heeft. Dat soort gadgets vind ik absurd, daartegen mag we eens gereageerd worden.»

Heynen: «Eén van de verontrustende dingen is dat het postmodernisme in de architectuur nauwelijks nog komt tot een sociale vraagstelling, tot een discussie over "wonen" bijvoorbeeld. Dát is in het postmodernisme zoals het zich nu aandient, verdwenen. Het postmoder- nisme spreekt over musea, over architec- tuur met een grote A en niet meer over het bouwen van steden, over participa- tie, over wooncultuur.»

Didier Wijnants

"De kwestie van het postmodernisme" is een discussieprogramma van de interfa- cultaire werkgroep Krisis dat loopt over vier weken. Na een eerste verkennde avond (2 maart) komen aan bod: postmodernisme in de architectuur (9 maart), in de beeldende kunst (16 maart) en in de literatuur (23 maart). In: MSI 00.14, ink. 50.- fr. Zie telkens in onze agenda.

Studeren à l'Italienne

Bissen? Nooit van gehoord

De *Università Cattolica del Sacra Cuore* (UCSC) te Milaan is één van de weinige privé-universiteiten in Italië. De KU Leuven onderhoudt goede banden met deze unief. Een uitwisselingsverdrag zorgt er voor dat er geregeld studenten uit Leuven in Milaan kunnen gaan studeren. Een verslag.

De UCSC ligt in de oudste kern van Milaan, vlakbij de kern van Sant' Ambrogio, die werd opgetrokken tussen de vierde en de elfde eeuw. Ze is gehuisvest in de twee zestiende eeuwse kloosters van Bramante, die vlak naast elkaar liggen. Ondanks dit historisch kader is de UCSC nog een jonge universiteit. Ze werd pas in 1921 door A. Gemelli gesticht. De afdeling te Milaan (de hoofdzetel) telt momenteel 22.000 studenten. Men kan er Rechten, Economie, Letteren en Wijsbegeerte en Psychologie studeren. Voor exakte vakken ken men elders in Italië terecht.

Een privé-universiteit is eerder een zeldzaamheid in Italië. De meeste uniefs hangen er namelijk af van de Staat, hoe vreemd dat ook moge klinken in een katholiek land als Italië. De UCSC draagt wel deze katholieke stempel, en dat is te merken. Te pas en te onpas, wat soms nogal kortzichtig overkomt. Vooral als men een intellectuele openheid verwacht van een universiteit.

De verschillen tussen een staatsuniversiteit en een privé-instelling zijn vrij opvallend: zo bedraagt het inschrijvingsgeld aan een staatsunief een goeie 150.000 lire (4.500 fr), minder dan de helft van in België. De studenten kunnen er op geen enkele sociale voorziening rekenen. Geen Alma's, peda's, Acco, huisvestingsdienst, medische dienst of studieadvies, dus. De studenten komen naar de les of brossen, en daarbij houdt het op. Aan een privé-unief zoals de

UCSC is dat anders. Het inschrijvingsgeld wordt bepaald aan de hand van het gezinsinkomen. Deze som bedraagt minimum 760.000 lire (22.800 fr) en maximum 2.250.000 lire (67.500 fr). Er bestaan wel een aantal sociale voorzieningen, alhoewel niet zo uitgebreid als aan de KU Leuven.

De mensa's, equivalenten van onze Alma's, werken met een bonnensysteem. Een maaltijd kost tussen de 1.800 en 4.700 lire (54 en 141 fr), eveneens afhankelijk van het gezinsinkomen. Iedereen krijgt hetzelfde voor deze prijs: pasta of minestrone, hoofdschotel en een stuk fruit als dessert. Typisch Italiaans, dus.

Milaan

Veel studenten zijn afkomstig van Milaan of de omgeving ervan. Er wordt druk gependeld van en naar de unief. De studenten die toch te veraf wonen gaan bijna nooit op kot, maar wonen in een collegio, te vergelijken met een peda.

De ISU (Istituto per il diretto allo studio universitario e lavaro), waakt over de rechten van de studenten. Daarnaast studeert ISU ook de cultuur. Studenten kunnen een reductie krijgen op tickets voor kulturele manifestaties. Verder verkoopt ISU ook tweedehandsboeken.

Voor boeken en cursussen kan je ook elders terecht. De boekhandel en uitgeverij van de unief heet Vita e pensiero. Deze biedt aan een interessante korting op boeken die ook in gewone handel te koop zijn. Ten slotte is er nog de CUSL (Cooperativa Universitaria Studio e Lavoro), een studentenkoopwafel. Sinds mei '68 bestaat de CUSL nu aan alle universiteiten in Italië. CUSL lijkt qua concept nogal uit aan Acco. Zij geeft boeken uit in samenwerking met de docenten, verkoopt boeken, schrijfgierief, kassettes en fotokopies. Er wordt ook

met een systeem van lidkaarten gewerkt.

Lessen

Als de studentenvoorzieningen al verschillend zijn van deze in Leuven, dan geldt dat zeker voor de indeling van het academiejaar. Op 5 november 1987 werd het jaar plechtig geopend, een goeie maand later dan in België. Tegen Kerstmis stoppen de lessen, en deze worden pas eind januari hervat. In maart of april worden de lessen opnieuw een maand gestaakt, waarna ze doorgaan tot eind mei. De redenen voor deze onderbreking zijn de eksamen. De studenten kunnen de vakken afleggen die ze reeds gestudeerd hebben. De nadruk ligt meer op persoonlijk werk, en de verplichte literatuurlijsten zijn veel uitgebreider dan in België.

Het verschijnsel bissen wordt in Italië vakkundig uitgeschakeld: de studenten kunnen hun vakken immers spreiden, en hoeven niet alle vakken in één jaar af te leggen. Dat klinkt misschien aantrekkelijk, maar het systeem heeft ook nadelen. De studies slepen vaak langer aan dan voorzien. Het is geen zeldzaamheid dat men zeven jaar doet over een richting die hier maar vier jaar duurt.

Een studentenleven zoals in Leuven is onbestaand. De studenten zien elkaar overdag en helpen elkaar onderling bij hun studies. Ze studeren vaak in groep, in een leegstaand lokaal, of zelfs in de gangen van de universiteitsgebouwen. 's Avonds gaan de meesten naar huis. Geen fuiven, geen kafees, geen debatten. Een enkele bar niet te na gesproken, is er geen mogelijkheid om eens te praten tussen pot en pint. Milaan is vrij desolaat 's avonds, zeker voor buitenstaanders. Een tegenvaller voor iemand die het kleine maar drukke Leuven gewend is.

Els Groessens

STADSSCHOUWBURG

28 - 31 maart 1 - 21 april
20.30 u - ☎ 016/22.21.13

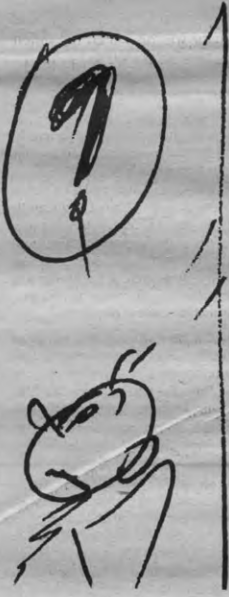
Advertentie

EGAM-GAME-MAGE-MEAG-GAEM

Uit de berg juiste inzendingen die vorige week de weg van Kuffen naar Bobbie vonden, lootten we Mien Dewerd, Mechelsestraat 76. Ze krijgt: "Kuijfe en de Alfa-kunst", af te halen in de 's Meiersstraat 5. Na dit doolhof kijk je gegarandeerd als een Pavlov-hond uit naar ons volgende spel. Je bent immers dol op strips en hoort vanzelfsprekend het prijsboek 'Zwartkijker' van Guust Flater-vader Franquin te winnen. Edoch, wij van Veto geven onze luxe-strips niet aan de eerste de beste kleurloze dilettant. Winnaars moeten spiritueel zijn, en grappig, en origineel, en gevat, en bovenal Veto-lezer.

Deze week sprokkelde we een tiental woorden samen, waarvan een anagram bestaat. Dat anagram krijg je lekker niet, want ðit moet nou net door jou gezocht worden. Is dat gelukt, komt het ultieme deel van de prof. Deze tien anagrammen dienen immers om een verhaalje van tien regels rond te schrijven. (En niet, zoals vorige week, en bloc het bijhorende verhaalje vergeten. Die tekstballon gaat niet meer op!) Maak er alstublieft geen literair gewrocht van. Hou het gewoon leuk. De grootste grappas wint, zo gaat dat.

Je weet niet wat een anagram is? Pech. Dit betekent gewoon dat je niet door onze voorafgaande selectieproef bent geraakt. Kwestie van de berg inzendingen iet of wat te beperken.

De woorden: brandbare - simpele - tabasko - stapels - gehoord - plofte - scheep - ether - bodems - jankers.

LEUVEN GAAT VREEMD: VAN BORDEEL TOT LABYRINT

“Leuven gaat vreemd”: een project van de Leuvense studentenkringen in het kader van de jaarlijkse stunt van Kultuurraad. Vorige week kon je er al over lezen. De komende weken gaan we er nog wat uitvoeriger op in. We stellen je de verschillende projecten wat uitgebreider voor. Deze week zijn dat de initiatieven van Alfa & Mecenas, Pedagogie en VTK & LBK & Apollon & Wina.

Laten we maar met het pikantste beginnen: het artistiek borddeel van Alfa (archeologie) en Mecenas (kunstwetenschap). “Wie van ons koestert geen stoute dromen en verboden gedachten?”, vroegen zij zich af. Geef toe, deze bewering is niet van enige grond van waarheid gespeend. Op zoek naar de vrije liefde gingen ze zelfs terug tot in de antieke oudheid. Het warmbloedige temperament dat je tijdens je vakantieres door Italië of Griekenland bij de mannelijke bevolking van deze landen opmerkt, heeft een lange voorgeschiedenis. Archeologen vonden in Griekse en Romeinse ruïnes op vazen, olielampjes, mozaïeken en muren naakte mannetorso's, sensuele vrouwenbeelden en allerhande erotische scènes. Dit alles was vrij normaal voor de Grieken. Seksualiteit was bij hen geen taboe, integendeel seksualiteit werd beschouwd als een elementaire levenskracht, waardoor de mens kon participeren aan het goddelijke.

Natuurlijk waren de Griekse en Romeinse heren niet altijd even onschuldig. In Griekenland stonden voor de hogere klasse 'hetaerae' (vriendinnen) ter beschikking: welopgevoede dames die vaak een rol speelden in het politieke en kulturele leven. De lagere klassen zochten hun vertier in de straten. In Rome heetten ze de hoerjes: 'meretrices'. Hoe hun werkterrein eruit zag, kan je zien in Pompei. Geen rode lampjes, maar wel fallusgewijzers. In het borddeel geven de verschillende kamertjes uit op een centrale hal. Op muurschilderingen wordt het aanbod van het huis getoond. De volande bezoeker krast z'n naam en z'n herinneringen in de muur en trekt verder de nacht in op zoek naar ander vertier. Drie kamertjes zullen de bezoekers van het Arenberg-

instituut elke dag tussen 16 en 23 uur ter beschikking staan.

Puzzel

Pedagogie gaat op zoek naar de puzzel in de puzzel. We citeren even: “Het ruimtelijk vlak verenigt delen in een geheel. Soms noemen we dit vlak 'stad', zoals bijvoorbeeld 'Leuven', waar het in dit project om draait. Leuven is een geheel waarin delen van diverse pluimages en origines zichzelf situeren. Zij situeren zich dus tegenover de andere delen die in zekere zin mede hun plaats bepalen of deze ook ontnemen. Harmonische of geweldloze samenwerking is een denkbeeld dat in deze levende puzzel nog op haar realisatie laat wachten. Het is dat wat een puzzel metaforisch wil uitdrukken. De realisatie van een reuzepuzzel geeft symbolisch de delen een plaats en tracht aan te tonen dat delen van verschillende kleur, grootte en vorm toch een geheel kunnen vormen.” Maakt u er maar van wat u ervan kan maken. Deze reuzepuzzel zal in elkaar gestoken worden in de inkomhal van Alma II op woensdag 9 en donderdag 10 maart.

Labyrint

Volgens de Heverleese kringen VTK (burgerlijk ingenieur), LBK (landbouwingenieur), Wina (wiskunde) en Apollon (Lichamelijke opleiding) maakt het personage Leuven, bezigheid studentestad, moeilijke tijden door: “En nu, nu weet ik het niet meer. Wie geeft me nu het antwoord op mijn vragen, wie neemt mijn twijfels weg? Ik geef toe dat er wel antwoorden zijn, maar verdomme allemaal verschillende. Verward voel ik me - alsof ik in een doolhof sta en niet weet waarheen - in de hoop de uitweg te vinden. Tenminste indien die bestaat. Misschien zijn er wel meerdere! En zijn ze dan evenwaardig? Of ben ik gedoemd eeuwig rond te dwalen, in vertwijfeling, verward? Eigenlijk weet ik het niet meer?”. Wie in eenzelfde toestand van zinsverbijstering verkeert, kan op woensdag en donderdag de uitweg proberen te vinden in het Heverleese labyrint.

Volgende week wordt ons vervolgverhaal verder gezet met de overige projecten. Nog zeven nachties slapen dus.

Carla Rosseels

Rechtzetting

In het artikel “Er is geen plaats meer in de herberg” (Veto 19, pagina 4) over de diskriminatie van homofielen aan deze universiteit, hebben we in een moment van onachtzaamheid een flater gepleegd. Wij schreven: “Wanneer de voorzitter, Raf Maschelein, in het vuur van z'n betoeg wampelp z'n akademische waardigheid verliest, spreekt hij van 'zieken' en 'een uiterst linkse organisatie'. Voorwaar een medisch verantwoord standpunt van dokter Maschelein, als hij homoseksuelen met zieken gelijksteld.” Dit was dus een kwakkel. Op de RvS heeft onze Voorzitter Studentenaangelegenheden nooit zullen zinsnedde over z'n lippen laten rollen, en bij ons weten elders evenmin. Sorry, Raf. Dit neemt echter niet weg dat we overtuigd blijven van de juistheid van de teneur van het artikel, nl. dat de KUL een bijzonder

repressieve politiek voert tegen de Roze Drempel, en in het algemeen steeds moeilijker enige vorm van oppositie weet te gedogen.

EEN GLAS VOL SNOT IN

Eric Everard: de baas van het salon Een frankofoon in de woestijn

Achter het Salon van de Student en de nog jonge studentenbladen Univers-Cité en kleine broer Kampus, gaat de vzw Futur Promotion schuil. Aan het hoofd daarvan staat Eric Everard, die zichzelf in een gekombineerd presentatienummer van Kampus en Univers-Cité 'big boss' laat noemen. Everard is een mediagenieke driëntwintiger met geprofileerde, liberale ideeën in de stijl van begrotingsasceet Verhofstadt. Hij zegt te weten wat hij wil en bij wijlen vind hij zichzelf geniaal. Geboren te Brussel, begrijpt hij Nederlands, maar hij verkiest zich in het Frans uit te drukken.

Veto: Wat is jouw functie?

Everard: «Bij een grote maatschappij zouden ze mij de titel van 'directeur' geven. Maar dat is dus niet het geval. Ik coördineer de activiteiten van de twee magazines Kampus en Univers-Cité, en van het Salon van de Student. Voor de magazines doe ik dat alleen, voor het Salon is er ook nog Didier Malherbe.»

Veto: Wat is jouw rol bij de magazines?

Everard: «Die is niet zo belangrijk. Voor elk magazine is er al een aparte verantwoordelijke. Maar iemand moet waken over de rendabiliteit. Ik wil, als uitgever van de twee bladen, de filosofie ervan laten respekteren. Zo is er onlangs een editoriaal verschenen waarin elke vorm van samenwerking met een ander nieuw studentenblad, *Sic*, werd afgewezen. Daar was ik het niet mee eens. De studenten moeten met iedereen kunnen samenwerken. Sindsdien volg ik die editoriaal toch van wat dichterbij. Maar daar houdt het op. Het is vooral mijn taak om aan de toekomst te denken.»

Studentenleven

Veto: Welke richting wil je uit?

Everard: «De algemene filosofie is duidelijk. Er zijn enorm veel mensen die in hun eerste jaar aan de universiteit mislukken. Dus moet er, in eerste instantie, meer uitleg gegeven worden bij de keuze die ze moeten maken. Daarnaast moeten de universiteitstudenten die afstudeeren zich beter leren verkopen. Als je bepaalde tricks kent, dan vind je tenminste werk dat je diploma waard is.»

«Ten derde. Er bestaat een studentenleven, et il faut aider à vivre mieux cette vie d'étudiant, met de middelen die we dankzij sponsoring ter beschikking krijgen.»

Veto: Er zijn dus twee grote doelgroepen. Laatstejaars scholieren en laatstejaars studenten?

Everard: «Nee. Ook kandidatuurstudenten moeten voorgelicht worden. Er

dat boven in ons artikel gezet. Er veel dingen die mij verontrusten, en die zullen hoe langer hoe meer aangepakt worden.»

«Maar politiek kunnen we niet zijn, daar bestaan andere bladen voor.»

Veto: Welke dingen verontrusten je?

Everard: «Hmmm. De negatieve manier waarop het Vlaamstalig Onderwijs op het Salon van de Student gereageerd heeft. De kerel die mij op de KUL ontving, vertelde me: "waar haal je het dat wij zouden deelnemen aan een Salon dat georganiseerd wordt door Franstaligen? Ik heb in '68 gevochten om de frankofonen hier buiten te krijgen."»

«Daar sta ik versteld van. Ik zit met Europa in mijn hoofd, voor mijn part is de oorlog tussen Vlamingen en Walen verleden tijd. Het Erasmus-project moet toelaten dat studenten in Milaan kunnen gaan studeren, maar misschien zouden we in een eerste stap beter uitwisselingen tussen Leuven en Luik organiseren. Het zijn ouwe zakken die het probleem van Walen en Vlamingen in leven houden.»

«Ik heb zinnen gehoord als: wij geven geen frank aan franstaligen. *Merde alors!* Op die manier kan België niet bestaan, laat staan Europa.»

Mea Culpa

Veto: De markante afwezigheid van Vlaamse onderwijsinstellingen is dus vooral te wijten aan de onwil van de KUL en andere universiteiten?

Everard: «Mea culpa. Ik klop ook op mijn eigen borst. Ik ben driëntwintig, vond het idee voor zo een Salon geniaal, maar ik had me daarbij enkel gebaseerd op mijn ervaringen met de franstalige kant van België. Ik wist niet dat er zoveel meer informatie beschikbaar was aan Vlaamse zijde. Er bestond al ten beurs in Antwerpen en de PMS-centra in Vlaanderen werken bij elkaar veel beter dan die in Wallonië. In feite was ik stomweg vergeten een marktstudie te verrichten.»

Veto: Het lijkt ook dat jullie te commercieel zouden zijn. De stands kosten 2900 BF per vierkante meter.

Everard: «De mensen die op deze beurs komen staan, verlangen dat er volk passeert voor hun stand. Dat kost nu eenmaal geld. Alleen is het onderwijs niet genoeg vertrouwd met de publiciteit. Het is in die zin een beetje reaktionair. Het komt als het ware van een andere planeet.»

Veto: Beurzen als deze hier wakkeren de concurrentiestrijd tussen de universiteiten aan. Denk je dat dat gezond is?

Everard: «Je moet de dingen anders bekijken. De inschrijvingsgelden zijn nagegevoegd overal gelijk, ik geloof trouwens niet dat de mensen kiezen in functie van dat inschrijvingsgeld. De verschillen overstijgen de drie à vierduizend BF niet. Waar ze wel rekening mee houden is de afstand tussen de unif en de woonplaats.»

«Tweede punt. Universiteiten en faculteiten hebben een zekere reputatie, op intellectueel gebied maar ook wat betreft de ambiance, steer die er heerst. Op dit Salon kan de student een bewuste keuze maken tussen die verschillende mogelijkheden. Daar kan je toch niks tegen hebben? Beter een beetje Salon dan helemaal niks.»

Voor het leven

Veto: Hoe lang ben je van plan aan de leiding van je organisatie te blijven?

Everard: «Voor het leven, hoop ik.»

Veto: Waarom zou je als 35-jarige nog aan het hoofd staan van een studentenorganisatie?

Everard: «Ik werk nu vijftien uur per dag en verdien 20.000 BF per maand, omdat ik iets aan het bouwen ben: *mon association*. Ik ben fier wanneer ik kan zeggen dat we op een jaar tijd tien werkplaatsen gekreëerd hebben. Het kan niet de bedoeling zijn om die onderneeming achteraf op een zilveren dienblaad aan te bieden aan een of andere politieke of sociale organisatie.»

Lode Desmet
Geert Coene
Didier Wijnants

De beurs van de student

Het salon die de wereld ging veranderen

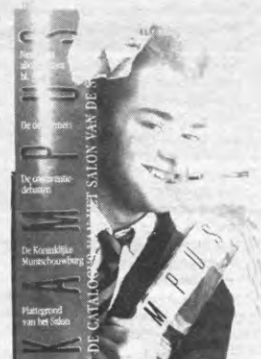
Wie niet te lui was, kon vorige week in het Anspach-centrum, bij de Munt, in Brussel terecht voor een groots opgezette Beurs van de Student. Aan het gebeuren dat de vierde, vijfde en zesde verdieping van het Anspach-centrum vulde, was een uitgebreide media-campagne voorafgegaan. De belangstelling bleek dan ook niet min, vooral van de kant van de Waalse student en laatstejaars scholier. Het lijkt haast onvermijdelijk, maar de bezoekers werden door de in hoofdzaak franstalige organisatoren meteen onthaald op een knaller van een (ver)taalfout. Op de plastic zakken die ze kregen aangereikt en waarin ze verondersteld werden alle nuttige informatie te vergaren, stond reclame afgedrukt voor *Univers-Cité* en *Kampus*, twee studentenbladen die worden uitgegeven door de organisatoren van de Beurs van de Student. Op de ene kant van de zak vonden we: *Le magazine de l'étudiant qui passe de la théorie à la pratique*. Vertaling: *Het studentenblad die de theorie in praktijk brengt*. Het is niet al goud wat blinkt.

Eén van de hoofdbedoelingen van de organisatoren van het Salon van de Student was alle informatie voor de aankomende Hoger Onderwijs-student op één plek bijeen te brengen. De Waalse onderwijsinstellingen beantwoordden die oproep massaal, het franstalig middelbaar onderwijs kreeg van haar ministeriële voogd zelfs de toelating om een dag vrijaf te nemen om de beurs te bezoeken. Van Vlaamse zijde reageerde men terughoudend. De Hogescholen konden, gezien de sterke concurrentie in die sector, niet anders dan een standplaats afhuren, maar van de universiteiten troffen we enkel de Brusselse concurrenten VUB en de Ufsia op de beurs aan. De overige Vlaamse universiteiten verkozen hun kat te sturen.

Teneur

Op de Vlaamse interuniversitaire raad (VIIR) van rektoren zou één en ander informeel besproken zijn. De teneur van dat overleg wees een deelname als niet verkijselijk af. Men vreesde, niet onterecht, dat de verschillende instellingen tegen elkaar zouden uitgespeeld worden, maar aan dat advies heeft het traditioneel dissidente VUB zich niet gestoord - het is ook de enige universiteit die dit jaar haar inschrijvingsgeld niet verhoogd heeft.

Door de deelname van de VUB zag die ander Brusselse instelling, het kleine, katholieke Ufsal zich verplicht eveneens

zijn ongetwijfeld handige jongens want ze slaagden er zelfs in de Europese Gemeenschap en het Koninklijk Hof voor hun wagen te spannen.»

Voor de KU Leuven was een deelname aan de beurs dan ook niet prioritaair. Temeer daar deze zou samen vallen met de eigen infodagen.

Ondanks de afwezigheid van de Vlaamse Universiteiten kon je in het Anspach-centrum op de koppen lopen. In de eerste plaats waren dat frisse, Waalse scholierenkoppes en dito kuiven. De bewering van de organisatoren dat er, althans in Wallonië, een groot gebrek aan informatie voor de aankomende student bestaat, blijkt te kloppen.

Niettemin kan de vraag gesteld worden of de scholier met louter informatie op het niveau van reclamefolders van gebleefte instellingen blijven eenzijdig. Wanneer het Salon van de Student en de tijdschriften *Kampus* en *Univers-Cité*, zich beperken tot het overnemen van die reclame, dan is dat beuzensijnerij. De grote winnaars zijn dan niet de bezoekers van het Salon, maar de organisatoren ervan, zij die hun eigen werkgelegenheid gekreëerd hebben.

Verward

De studenten-in-spre kregen nu wel veel informatie, maar op een nogal verwarde manier. Het valt te betwijfelen of laatstejaarscholieren in staat zijn om die info op een redelijke manier te verwerken. Een minimum aan begeleiding zou geen overbodige luxe zijn, en die hulp kan er beslist komen zonder al te bevoogdend te worden. De scholier is zeer zeker niet zo dom als hij er uit ziet, daar hebben de organisatoren gelijk in. Maar de last van een kritische vraagstelling helemaal op hem afschuiven, ruikt naar gemakzucht.

Het Salon van de Student mag voor ons part best blijven bestaan, we juichen initiatieven van jongeren immers toe. Maar als de initiatiefnemers zich naar behoren van hun taak willen kwijden, dan dringt zich toch een andere aanpak op. Wil het Salon zich onderscheiden van de doordebeurs 'jaarmarkt', dan moet de beurs beter gestructureerd, maar vooral veel kritischer worden.

Lode Desmet
Geert Coene
Carla Roesseels
Didier Wijnants

De Wetswinkel bestaat vijftien jaar. Dit wordt niet bepaald met grote sier gevierd. Er zal alleen een brochure verspreid worden waarin de werking nader wordt toegelicht. Het loont meer dan de moeite deze volledig door studenten gerunde werkgroep wat van dichterbij te bekijken. De Wetswinkel heeft namelijk een belangrijke sociale functie, zij het dan in de eerste plaats voor niet-studenten.

In 1972 richtten rechtsstudenten vanuit de 'Studie- en Aktiegroep Rechten' de Wetswinkel (WW) op. Dit kan niet losgezien worden van de kontestatie- en democratiseringsbeweging van die tijd. Grof gesteld kwam het hierop neer: iedereen heeft dan wel gelijke rechten, maar met de uitoefening ervan is het een en ander aan de hand. Advokaten zijn duur. Er bestaat inderdaad een pro Deo-systeem waarin stagiairs-advokaten kosteloos cliënten die geen advocaat kunnen betalen verdedigen. Dat is echter voor geen van de partijen een bevredigende oplossing. De stagiairs (die overigens niet altijd pro Deo moeten werken) worden principieel niet voor hun diensten vergoed. Aan de ene kant worden ze daardoor niet bepaald gemotiveerd, anderzijds storen ze zich niet altijd aan het bovengenoemde systeem en wordt de minvermogende cliënt soms de rekening gestuurd. Die cliënten beschikken van hun kant slechts over onervaren adviseurs of verdedigers.

Als remedie voor de bestaande wan-toestanden gingen studenten gratis advies geven. Dit werd echter door sommigen beschouwd als *systeembevestigend*: de WW's doen eigenlijk het vuile werk, stelden ze, en de wanverhoudingen blijven bestaan. Die kun je alleen aanpakken door politieke acties. Verslagen van WW-vergaderingen uit de beginjaren staan dat ook vol van strategieën om het socialisme in te voeren.

Vijftien jaar Wetswinkel

En toch nog steeds goedkoper

(Foto Geert Coene)

Kinderziekten dus, en al gauw werd de discussie beslecht in het voordeel van de pragmatische. De WW heeft wel als basisfilosofie het recht op wonen behouden. Dat houdt in dat principieel de kant gekozen wordt van de huurder, die door de recente huurwet Gol zwaar getroffen wordt.

Advies

De belangrijkste taak van de WW is het geven van gratis advies aan huurders. Verhuurders worden principieel gewei-

gerd - er bestaat trouwens een Verhuurdersbond -, maar voor echt zware gevallen wordt een uitzondering gemaakt. De problemen waar de huurders mee aankomen zijn natuurlijk niet oneindig gevarieerd: huurprijsberekeningen, opzettermijnen, herstellingskosten... Op financieel gebied soms pietlutige dingen, maar voor de betrokkenen vaak zeer belangrijk. De problematiek van een familie om binnen de zes maanden een nieuwe woning te vinden is nu eenmaal niet bepaald verwaarloosbaar. Maar - ook minder dramatische

problemen kunnen zware gevolgen hebben. Als de verhuurder de indexatie van de huurprijzen bijvoorbeeld verkeerd berekent, kan de huurder het teveel betaalde voor de laatste vijf jaar terugvorderen. Anderzijds is het voor de huurder soms voordeliger niet al te sterk op zijn rechten te staan, omdat de verhuurder vaak het recht heeft de huur op te zeggen.

Wie andere problemen heeft, wordt niet zonder meer de deur gewezen. De WW heeft voor hen namelijk een *doorverwijfsfolder* opgesteld met adres-

sen van andere organisaties die op de meeste andere terreinen aan rechtshulp doen.

Naast adviseren en doorverwijzen, houden de wetswinkeliers zich bezig met het opstellen van brochures. De bekendste daarvan is "De Rechten van de Huurder". Een soorgelijke brochure over de rechten van de gedetineerde is in voorbereiding.

Paleisrevolutie

Aanvankelijk had de WW relatief veel succes. Relatief, want 30 medewerkers op meer dan 1000 licentiestudenten is nu ook weer geen wereldwonder. In elk geval, het was genoeg om op ongeveer alle domeinen van het recht advies te geven.

In een tweede fase (rond 1982) werd de dienst uitgemaakt door afgestudeerden, die er zich niet om bekommerden of de rechtsstudenten van het bestaan van de WW afwisten. Het moet gezegd dat dit de huidige situatie is van alle nog bestaande wetswinkel... Op één na, die van Leuven. Inderdaad, na een paar jaar namen de studenten terug het roer over. Daar was echter geen paleisrevolutie voor nodig, de afgestudeerden waren het stomweg afgestapt. De zeldzame studenten die op eigen kracht de weg naar de WW gevonden hadden, stonden voor de onmogelijke opgave deze nu met hun drie paardekoppen in stand te houden. In de Valk was de interesse ondertussen fel getaan. Enerzijds omdat de belangstelling voor sociale problemen ook bij de rechtsstudenten fel achteruitgegaan was. Anderzijds omdat de WW de afgelopen jaren haar bestaan talentvol verborgen had gehouden. Het aantal werkgroepen moest drastisch ingekort worden. Alleen *huur* en *rechtshulp* bleven over.

Maar dit jaar bestaat de WW dus vijftien jaar. Om dit op te luisteren werd het 'rekruteren' van nieuwe medewerkers iets professioneler aangepakt: er kwamen zowaar affiches, en de inleidende vergadering werd voor de verandering niet boven het Stuc, maar in de Valk gehouden. Onmiddellijk gevolg: een verdubbeling van de leden tot ongeveer vijftien. Voorlopig ziet het er echter niet naar uit dat dit ook leidt tot heroprichting van de opgedoekte werkgroepen. Zeker met de aangekondigde programmahervormingen in de rechts-fakulteit - en de daaraan gekoppelde verhoging van de studiedruk - zou het wel eens om een zeer tijdelijke heropleving kunnen gaan.

Advokaat

Jaarlijks behandelt de WW ongeveer 2000 gevallen, doorverwijzingen inbegrepen. Bij dit toch respectabele aantal rijst al gauw de vraag naar de kwaliteit van het advies. Als het pro Deo-systeem aanvechtbaar is, geldt dat dan niet veel meer voor studenten, die nog niet volledig gevormd zijn? De wetswinkeliers ontkennen niet dat er fouten gemaakt worden, maar géén advies geven zou de huurders pas echt in de kou doen staan. Bovendien maken advocaten vooral in deze gevallen minstens evenveel fouten, zo leert de ondervinding.

Hoe komt dat? Afgestudeerde juristen zien weinig brood in specialisaties in materies als huur-, jongeren- of vreemdelingenrecht en leggen zich toe op lukratievere domeinen. Hoe krankzinnig die mentaliteit is, wordt duidelijk als je weet dat 50% van de advocaten onder het bestaansminimum leeft. Maar zoals dat bij vrije beroepen schijnt te moeten, stelt het advocatenwereldje zich nogal reaktionair op. In plaats van samen te werken met werkgroepen als de WW, worden deze afgeschikerd als oneerlijke concurrenten. Bij de WW heerst het bange vermoeden dat men gaat lobbyen voor een adviesmonopolie - en dan kan de WW het wel vergeten. Een andere mogelijkheid is een numerus clausus voor advocaten. Voorlopig blijft het echter bij agressieve reclamecampagnes ("1000 frank voor het eerste advies") en openpseudagen.

Luc Janssens

Geen debat "En wat met de migranten"

Spreekverbod voor het Vlaams Blok

Woensdagavond 24 februari, 20.00 u: de Kleine Aula van het Maria-Theresia-kollege is gereserveerd voor het debat "En wat dan met de migranten?". Aangekondigde deelnemers zijn: Houssein Boukris van Stemrecht '88 en Jongeren tegen Racisme, Luc Van den Bossche, volksvertegenwoordiger van de SP, Edgard Vandebosch, volksvertegenwoordiger van de CVP en... Filip Dewinter, volksvertegenwoordiger van het Vlaams Blok. Organisator is de ons tot dan toe onbekende Werkgroep Migratie KUL. Het adres van de verantwoordelijke uitgever Ward Kennes klinkt daarentegen bekender in de oren. Jan Stasstraat 2 is het thuisadres van de Universitaire Parochie van deze universiteit.

Wie woensdagavond om 20.00 u bij de Kleine Aula aankwam, kon dadelijk merken dat er iets verkeerd liep. De zaal was leeg en de geïnteresseerden hoopten zich op in de gang. De samenstelling van die groep geïnteresseerden was nogal divers: een ruime delegatie van de Nationalistische Studenten Vereniging (NSV), een groep PvdA-adepten, studenten geïnteresseerd in de migrantenproblematiek en vaak nog specifiek geïnteresseerd in de confrontatie tussen het Vlaams Blok en andere partijen.

Feest

Het feest ging echter niet door. Alleen de moderator Guido Fonteyn en Filip Dewinter waren komen opdagen. De andere deelnemers hadden één voor één afgezegd. Luc Van den Bossche deed dat omdat hij moest deelnemen aan regeringsonderhandelingen. Zijn vervanger en Houssein Boukris deden dat op aandringen van de PvdA, die hen in de loop van de dag had opgebeld. Edgard Vandebosch had ook zo'n telefoontje gekregen, maar wou toch deelnemen aan het debat. Toen hij echter vernam dat de twee andere deelnemers hadden afgezegd, vond hij het niet erg zinnig om alleen met het Vlaams Blok aan tafel te gaan zitten.

Het NSV, dat ideologisch aansluit bij het Vlaams Blok, nam het niet dat het debat op initiatief van een "stelletje

provokateurs" werd afgezegd. Ze probeerden de organisator Ward Kennes er alsnog van te overtuigen Guido Fonteyn en Filip Dewinter met elkaar te laten debatteren. Ward Kennes gaf echter niet toe en liet het publiek weten waarom het debat niet kon doorgaan. Later vertelde hij ook dat hij een beetje verbouwereerd was door het groepsoptreden (met pet en vaak ook bijhorende legerbotines) van het NSV. Deze jongens waren in grote getale opgekomen om te supporteren voor hun voorman Filip Dewinter. Ward Kennes zag het daarom niet meer zitten om het debat nog in een serene sfeer te laten verlopen.

Werkgroep

Wie is nu toch die mysterieuze Werkgroep Migratie KUL? We vroegen het Ward Kennes en het blijkt te gaan om een achttal studenten uit de Rechten, die zich voor de migrantenproblematiek interesseren en hierover samen willen discussiëren. Met de Universitaire Parochie heeft deze werkgroep niets te maken. Jan Dumon, pastor van de UP, heeft Ward Kennes dan ook laten weten dat hij in de toekomst het adres van de UP, dat tevens Ward Kennes' kotadres is, beter niet meer op de affiches zou laten verschijnen.

De Werkgroep wil geen aktiegroep zijn en neemt dan ook zelf geen standpunten in. Ze zou samengesteld zijn uit

studenten van verschillende strekking, waaronder één NSV-lid. Naar aanleiding van de verkiezingsuitslag van 13 december wilden ze een debat organiseren waarin verschillende partijen op een serene manier hun standpunten naar voren zouden kunnen brengen.

Spreekrecht

Mag je het Vlaams Blok spreekverbod opleggen of niet? De zaak is vrij complex. Enerzijds is er het feit dat hun standpunten inzake de migrantenproblematiek vaak niet meer inhouden dan een handvol racistische slogans. Wie in de week vóór 13 december toevallig op "Het Kraaiennest" afstemde en mee luisterde naar de rondgang van Gerolf Annemans in de Antwerpse straten ter voorbereiding van de verkiezingsstrijd, kon meemaken hoe deze partij haar politieke programma in volkse taal herformuleerde tot "makakken buiten". Dit gaat in tegen de Universele Verklaring voor de Rechten van de Mens die stelt dat iedereen zonder onderscheid van ras of kleur gelijk is voor de wet en aanspraak heeft op gelijke bescherming door de wet. Verder heeft iedereen ook aanspraak op gelijke bescherming tegen iedere achterstelling in strijd met deze Verklaring en tegen iedere ophefing tot een dergelijke achterstelling. Op nationaal vlak betekenen de standpunten van het Vlaams Blok inzake de migranten ook een schending van de wet op het racisme. Volgens die wet is het Vlaams Blok dus strafbaar. Hier duikt er al een eerste probleem op: de wet op het racisme is zo slecht geformuleerd dat er heel wat racistische handelingen door de mazen van het net kunnen glijpen. Bovendien stellen de strafmaatregelen die zij uitvaardigt zo goed als niets voor.

Als reactie tegen groepen die hen spreekverbod willen opleggen, beroept het Vlaams Blok zich steeds op ons

democratisch systeem. Ze kaatsen de bal dus terug naar hun tegenstanders die hen verwijten ondemocratisch te zijn: "Wie is nu ondemocratisch, wie is er tegen het recht op vrije meningsuiting, wie zijn nu de ware fascistie?" Daarmee zetten ze de tegenstander schaakmat en verlenen ze zichzelf een martelaarsimago dat hen alleen maar in de kaart speelt. En inderdaad: een *legale* partij (dit wil zeggen een partij die alle staatswetten naleeft) spreekverbod opleggen is inderdaad ondemocratisch. Het cruciale punt ligt dan ook op een ander niveau: zijn ze werkelijk legaal? Faalt de wet op het racisme of vindt onze samenleving een alternatief als "makakken buiten" en "de prioriteit van de zuiverheid van ons volk en onze cultuur" niet langer racistisch? Of je het Vlaams Blok als gesprekspartner aanvaardt, hangt mee af van het antwoord op deze vragen.

Standpunt

Organisatoren van debatten omtrent de migrantenproblematiek dragen dan ook een grote verantwoordelijkheid. Je kan betwijfelen of je zomaar om het even wie kan uitnodigen zonder een standpunt te moeten innemen. Kiezen voor het Vlaams Blok houdt in ieder geval al in dat je, samen met de falende wetgeving, een racistisch alternatief als één van de vele mogelijke en gelijkwaardige meningen aanvaardt. De organisator Ward Kennes bedoelde het niet slecht: de verschillende standpunten die er bestaan, rond de tafel zetten en sereen met elkaar laten converseren. Het is echter een beetje naïef uit het oog te verliezen dat op een debat met onder andere Filip Dewinter een horde opgewarmde en in paraatheid gebrachte NSV'ers kon afgezoemd als vliegen op een koevleiv. In die omstandigheden, met gejoel en gejuich al naargelang van wie er aan het woord is, is een serene uitwisseling van tegengestelde meningen sowieso niet mogelijk. Dat zo'n debat eerlijk, open en sereen zou kunnen verlopen is, ongeacht alle argumenten pro of kontra spreekrecht voor het Vlaams Blok, in ieder geval een minimumvereiste.

Carla Rosseels

IS HET AL 3.30 u?

Een eeuw Vlaamse Landbouwkring

Ken uw kring

De Landbouwkring (LBK) viert haar honderdste verjaardag. Da's geen nieuws meer. Al een jaar lang wordt Leuven vanuit het boereket met allerlei feestactiviteiten overspoeld. Maar de eeuwing heeft bovendien haar geschiedenis te boek laten stellen. Geschiedenisstudies Dirk Van Boxem maakte van *Een eeuw Vlaamse Landbouwkring* het onderwerp van zijn licentieverhandeling. "Vanuit zijn ervaring met de kringwerking van *Historia*", zoals op de achterflap van de publicatie wordt verduidelijkt. En voorwaar, er is een flinke motivatie nodig om in anderhalf jaar tijd bergen kringarchief te verwerken. Denken dat vele collega-historici precies dubbel zoveel tijd voor hun licentieverhandeling nodig hebben.

De voornaamste motivatie van de stichters van de Landbouwkring was van sociale aard. De toenmalige katholieke regeringen probeerden de landbouwkrisis te bekampen via modernisering in de produktiemethodes en voorlichting van de boeren. Om die boeren de nieuwste technieken bij te brengen, waren de landbouwingenieurs ongetwijfeld de geschikte mensen. Het probleem was evenwel dat hun opleiding te gespecialiseerd was, en uitsluitend in het Frans werd gegeven. Nu was het de bedoeling van de Landbouwkring de studenten te oefenen in het eenvoudig en in de volkstaal overbrengen van hun kennis. De statuten bepaalden dan ook dat elk lid jaarlijks twee voordrachten moest geven.

Dat punt van de statuten bleef evenwel altijd dode letter. Voor die voordrachten moest steeds vaker op afgestudeerden beroep gedaan worden. Ook de Vlaamsgezindheid die de stichters van de kring had gemotiveerd, had vóór het begin van de 20ste eeuw nauwelijks invloed op het LBK. Verscheidene leden waren ook werkzaam in de franstalige tegenhanger van de kring, de Cercle Agronomique.

Vlaams bier

In het begin van de eeuw werd de jonge hoogleraar Leopold Frateur voorzitter van de Landbouwkring, en kende die een opvallende bloeiperiode. Onder Frateurs impuls sloot de kring zich aan bij het streven van de Vlaamse Beweging naar een Vlaamse intelligentie. Maar ook intern inspireerde Frateur een aantal nieuwe initiatieven. Een reclamekampagne deed het percentage boerokotters die lid van de kring werden met meer

dan de helft stijgen. De tweede statutaire voordracht werd afgeschaft, zodat zelfs de pressen zich niet meer moreel verplicht voelden een tweede voordracht te houden, en het percentage actieve leden steeg. Om de ernstige vergaderingen ietwat op te frissen, mochten de leden er voortaan trouwens een glas Vlaams bier drinken.

De bloeiperiode was echter van korte duur. Professor Frateur legde zich steeds sterker toe op zijn wetenschappelijke activiteiten, en de Landbouwkring verloor haar élan.

Totaalvereniging

Na de Eerste Wereldoorlog - de universiteit was tijdens de oorlog gesloten geweest -, bleef de Landbouwkring aanvankelijk een ernstige studiekring. De lezingen werden evenwel niet langer door de studenten gehouden. Het inoefenen van de voorlichtingstaak van de landbouwingenieur werd dus een passieve bezigheid. Bovendien verloor voorzitter Frateur elke voeling met de Vlaamse Beweging. Dat alles bestendigde de verminderde impact van de Landbouwkring op de Vlaamse boerokotters.

In 1929 blies een nieuwe jonge erivoorzitter, professor Amaat Dumon, nieuw leven in de kring. Het LBK evolueerde onmiddellijk na zijn aantreden van een starre studiekring tot een levendige totaalvereniging. Aangezien het probleem van de vernederlandsing van de kolleges in de dertiger jaren op de achtergrond verdween, was er meer tijd en behoefte aan ontspanning. Met die oriëntatie sloot het LBK ook aan bij de nieuwe generatie fakulteitskringen, in de lijn van het pas opgerichte Germania.

Na de Tweede Wereldoorlog werd die optie voor een kring als een totaalorganisatie nog versterkt. Het feit dat er naar Heverlee was verhuisd, isoleerde de Landbouwkring trouwens een beetje van de rest van de studentenbeweging. De ontspannende activiteiten waren ongetwijfeld voor de meeste leden de belangrijkste, al organiseerde het bestuur uit traditie ook vormende activiteiten. Het LBK probeerde trouwens steeds vaker als groep naar buiten te treden. Voorbeelden daarvan waren de buitenlandse reizen, maar vooral grote gebeurtenissen als de Dumonviering (1955) en de vijftiende lustrumviering (1962). Met de schoolstrijd gooide de boerokotters zich ook actief in het politieke tumult, vooral uit bekommernis voor een eventuele loopbaan in het onderwijs.

Tussen 1966 en 1968 ontstond een nieuwe kring. De oude structuur werd vervangen door een kollektief presidium. De preses was voortaan slechts het

uithangbord van de kring. De verschillende taken binnen de kring werden over verschillende functies, ja zelfs over werkgroepen verdeeld.

Ook de interesses van de landbouwkringstudent waren gewijzigd. In *Floreat*, het kringtijdschrift dat sinds 1964 verscheen, werd veel aandacht besteed aan studentenproblemen, vooral dan aan programmawijzigingen en aan de sociale sektor. Het LBK ontsnapte niet aan de maatschappijkritische sfeer van de zestiger jaren, al was ze daarin geen koploper. Op het kommunautaire vlak valt zelfs een gebrek aan interesse op, wat ongetwijfeld te begrijpen is vanuit de goede verstandhouding met de Cercle Agronomique.

Dat Van Boxem al na anderhalf jaar een syntese wist voor te leggen, is op zich een merkwaardige prestatie. Om zich in te leven in een organisatie waar hij zelf niets mee te maken heeft, heeft een historicus vooral *tijd* nodig. Het is niet toevallig dat het departement Geschiedenis tegen een respectabel 'tesispro-

bleem' aankijkt.

Wat niet wegneemt dat bij momenten de gejaagdheid in Van Boxems resultaat is af te lezen. De laatste paragraaf van het tweede hoofdstuk bijvoorbeeld was best eens rustig herschreven. En ook de slordigheden bij de verwijzingen hielden vermeden kunnen worden. Hetzelfde tijdsgebrek heeft de auteur ertoe aangezet zijn grondig onderzoek in 1964 te staken, en van dan af enkel een onvolledig beeld op basis van een analyse van *Floreat* op te nemen. Waaronder dat onvolledig beeld slechts doortrektoet tot 1971, temeer daar een paar boerokotters de analyse van *Floreat* op zich hebben genomen? Het 'te grote risico om bij de rekonstruktie van een nog niet afgerond historisch geheel fouten te maken', lijkt een te eenvoudige excuus.

Terrecht maakt Van Boxem voor het achterhalen van evoluties dichtig gebruik van tabellen en grafieken. Maar het opnemen van dat cijfermateriaal in de tekst is niet altijd even goed geslaagd. Sommige tabellen overlappen elkaar dusdanig, dat zelfs de auteur op zetter ze dezelfde titel heeft meegegeven (blz. 31). Bovendien halen die tabellen wel eens de vraagstelling en de conclusie te ver uit elkaar.

Evolutie

Dat alles verandert evenwel niets aan de grote verdienste van Van Boxems verhaal: het is de geschiedenis van een vereniging en haar evolutie, en niet van haar leden en leiders geworden. Een aanpak die de auteur in zijn inleiding reeds beloofde, en die hij wonderwel waar heeft weten te maken.

Want daarin steekt precies de kracht van zo'n kringgeschiedenis. De presidia en hun verwezenlijkingen zijn verleden tijd, een folklore die enkel de ijdelheden van oud-boerokotters kan strelen. Maar het beeld van een levende en evoluerende studentenvereniging kan tegelijk inspirerend en relativerend zijn. Niet alleen voor LBK'ers, maar voor al wie om een studentenvereniging bekommerd is.

Benoit Lannoo

Dirk Van Boxem, *Een eeuw Vlaamse Landbouwkring*, Leuven, 1988, 117 blz., 200 fr.

Meer agrarische versie van "De Dulle Griet" in het Boereket. In haar ontdekte Ivan Heylen zijn "Wilde Boerendochter". (Foto Filip Dutoit)

ZOEKERTJES

• Voor al Uw publicaties: tekstverwerking - desktop publishing Tel: 016/23.50.64. Tekstware, Ridderstr. 6.

• Gevonden: Doop-TD Rechten 15/11/87: dameshorloge, Cavalier. Terug op 016/23.30.86.

• Werd Uw donkerblauwe damesfiets gestolen rond 10/2, wil U hem terug en weet U te zeggen welke sticker erop plakt, bel dan 016/20.44.83.

• Mapje met laboverslagen verloren 16/2 in gebouw Mechanica of Elektrotechniek. Beloning! Damien Devos, tel. 23.60.25.

• Wie kan mij meer informatie bezorgen over Waek (Werkgroep andere economie)? Waar kan ik hen contacteren? Patrick Merlevede, Halvestraat 14.

• Late Valentijn aan ukkie: voor jou sta ik op mijn kop (opa).

• Wie nam op do. 18/2 uit het bovenzaaltje van de Universum mijn paraplu mee (blauw met witte eendekop)? Bezorg hem a.u.b. gauw bij V. Bosch, Naamsestr. 79. Alvast betaard.

• Tikwerk Tel: 20.55.89 of Frederik Lintstraat 23.

• Al uw typwerk: Tiensevest 106 bus 6, app. 1F. Bellen na 17.00 u bij Van der Hurck.

• Gezocht: medewerkers voor de Leuvense Wetenschapswinkel. Inl. Naamsestraat 96.

• Te huur: el. schrijfm. Olivetti ET 121. Inl. 46.32.75.

• Alleen studenten weten wat studenten willen. Daarom: voor al je TD's: Discobar; 3000 fr. z. install. Tel: 23.30.86.

• Wie wil IBM-compatibele software ruilen? Stefaan, Bloemenlaan 10 Heverlee (19.00-22.00 u).

• Tk.: Schneider, 100% IBM-comp. Bl. Inkomstr. Bel 2 (3 x kort).

• Voor al Uw typwerk, elektronische schrijfmachine. Griekse en Wiskundige karakters. Jaren ervaring. Mevr. Sanders, tel. 011/43.20.82.

• Met wie kan ik kostendelend meijden tussen Leuven en Weert (NL) of in de buurt van Weert, bv. Maseik, Namont, enz.? Simone Kuppens, Arendstraat 13.

• Cirkelvormige en goudachtige oorhanger gevonden (Tiensestraat, ter hoogte van San Marco). Van Dalekollege, kamer 02.27. Bij voorbaat zonder dank.

• Wij wonen in Bithoven en onze dochter is intern op het Lemmensinstituut. Is er iemand met auto die vrijdagmiddag richting Utrecht gaat en/of maandagmorgen terug en haar tegen vergoeding mee wil nemen? Sarolea-Smits, tel. NL 030/78.44.58.

• Wil hij/zij die di. 23/2 mijn donkerblauwe anorak meenam uit de rechtsbib. en wiens jas ik meenam, eens bij mij langskomen om te ruilen? Peter V. Bogaardenstr. 57.

• Maak zelf Uw badges en huur onze machine of koop ze. Grafiek vzw., Blijde Inkomstr. 115, tel. 23.93.56.

• Ik ben de bullebak die (per ongeluk) in de nacht van donderdag 18 februari het licht van *jouw* fiets stukmaakte. Kom op het Ladeuzeplein 26 om je schadevergoeding. Bert Schoofs, belcode: 2 x lang.

• Met wie kan ik meijden op zondagavond en ev. vrijdagavond tussen Kortrijk en Leuven? Christine Vercouter, O.L. Vrouwstraat 46.

AD VALVAS

• Ma 7/3 om 21.30 u Raad van Beheer in de Shrink.

VRG

• Vr 4/3 om 20.30 u Galabal in de Salons Georges, met Swing Time, Ben Slim Jazz Band en DJ Epidemic, avondkledij, ink. 250 (nt-leden: 300).

Historia

• Ma 29/2 om 19.00 u Definitieve inschrijving Egypteërs, in MSI.

• Di 1/3 om 20.00 u Tiende presidiumvergadering, in Blijde Inkomstr. 11, 1e verd.

LBK

• Ma 29/2 om 19.00 u Basket voor iedereen.

• Di 1/3 om 20.00 u Algemeine raad in LI 0042.

• Wo 2/3 om 13.00 u Schaaktornooi in de bar. Ook om 13.00 u Exkursie naar Rousseldt (Gent): bedrijf dat gelatine, aroma's, smaakstoffen en zo maakt, met barbecue in Gent, vertrek naar 50, fr.

Psychologische Kring

• Ma 29/2 om 20.00 u Film: Equus van S. Lumet, in aud. Michotte.

• Di 1/3 om 20.00 u Film: Equus (met nabespreking prof. Corvelyn), in Michotte, en om 21.00 u Derde grote Vlaamse Vedettenavond (met verse soep), in Shrink, ink. gratis.

• Do 3/3 om 21.00 u Hawaii-avond nav het LISST-tornooi, in de Shrink, ink. gratis.

• Ma 29/2 om 21.30 u Raad van Beheer in de Shrink.

VRG

• Vr 4/3 om 20.30 u Galabal in de Salons Georges, met Swing Time, Ben Slim Jazz Band en DJ Epidemic, avondkledij, ink. 250 (nt-leden: 300).

Historia

• Ma 29/2 om 19.00 u Definitieve inschrijving Egypteërs, in MSI.

• Di 1/3 om 20.00 u Tiende presidiumvergadering, in Blijde Inkomstr. 11, 1e verd.

LBK

• Ma 29/2 om 19.00 u Basket voor iedereen.

• Di 1/3 om 20.00 u Algemeine raad in LI 0042.

• Wo 2/3 om 13.00 u Schaaktornooi in de bar. Ook om 13.00 u Exkursie naar Rousseldt (Gent): bedrijf dat gelatine, aroma's, smaakstoffen en zo maakt, met barbecue in Gent, vertrek naar 50, fr.

Psychologische Kring

• Ma 29/2 om 20.00 u Film: Equus van S. Lumet, in aud. Michotte.

• Di 1/3 om 20.00 u Film: Equus (met nabespreking prof. Corvelyn), in Michotte, en om 21.00 u Derde grote Vlaamse Vedettenavond (met verse soep), in Shrink, ink. gratis.

• Do 3/3 om 21.00 u Hawaii-avond nav het LISST-tornooi, in de Shrink, ink. gratis.

Wina

• Do 3/3 om 22.00 u LISST-TD met optreden van de Manchester Carry Chain, in zaal Stella, ink. 50, org. samen met Sportraad.

ZOEKERTJE

Zoekertjes zonder commercieel oogmerk (gezocht, gevonden, verloren e. d. zijn gratis: andere semi-kommerciële zoekertjes (te koop, te huur, tikwerk) worden betaald naargelang de ruimte die ze innemen (zie rooster). De redaktie behoudt zich het recht voor een zoekertje niet te plaatsen. Gebruik onderstaand rooster, 1 teken per vakje, 1 vakje tussen de woorden. Zenden aan of afgeven op 's Meiersstraat 5.

10 BF
20 BF
30 BF
40 BF
50 BF
60 BF

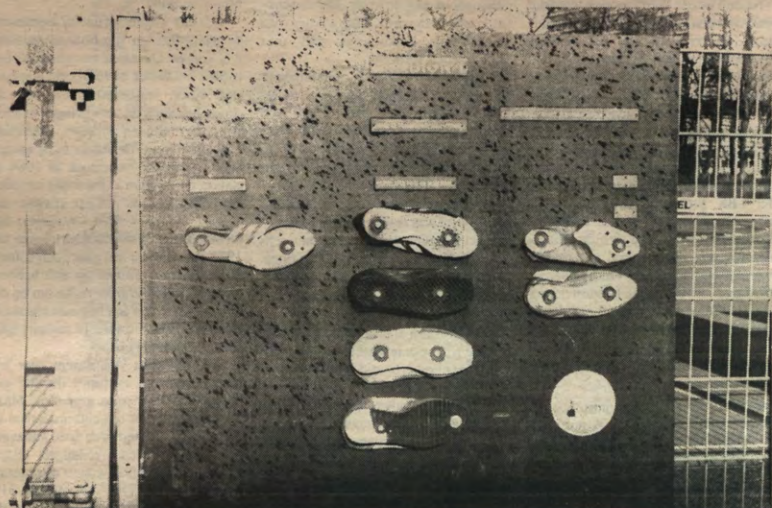

Foto Filip Duucht

Leuvens Internationaal Studenten Sport Tornooi

Bierheffen en Grieks-Romeins braken

Het kan paradoxaal klinken, maar de studenten van Sportraad zijn bijna aan hun winterslaap toe. Deze week sluiten zij 'hun' seizoen af met de laatste klassieker, het Leuvens Internationaal Studenten Sport Tornooi. De naam LISST klinkt de doorwinterde student misschien bekender in de oren. Gedurende vier dagen ontvangt de KU Leuven een paar honderd studenten uit de ons omringende landen. Er komt volop overgewaaid uit Nederland, Frankrijk, Groot-Brittannië en, iets verderaf, Spanje. En al die brave meisjes en jongens komen in Leuven aan sport doen.

Het LISST is in de eerste plaats een sport-tornooi. Er zal gehockeyd, gebasket, gevollyd en gevoetbald worden. Buiten competitie, kan wie er niet genoeg van krijgt, gaan zwemmen in het kleine badje van het Sportkot (een ervaring!) of op rollen fietsen, schaatsen, of zich wagen aan een aantal authentieke volkspelen.

Maar daarmee is de kous niet af. Sport mag dan wel fijn zijn, de student wil ook nog wel eens iets anders doen. Omdat het voor de buitenlandse studenten te lastig zou zijn om boeken en schriften mee te brengen, waarin ze in hun vrij uurjes een paar uur zouden kunnen

blokken, hebben de organisatoren gezorgd voor een aantal nevenactiviteiten.

Op dinsdagavond 1 maart wordt het LISST plechtig geopend. De ceremonie in het Oud Gebouw van het Sportkot zal bijgewoond worden door Rektor Dillemans, en opgeluisterd door de Manchester Carry Chain. Deze groep, die in het verleden twee keer na elkaar het Interkultuur Songfestival won, zal voor originele versies van de nationale hymnes zorgen. Na de opening zullen ook buitenlandse vrienden wel weer de stad in trekken, om daar de boel op stelten te zetten, zoals dat al enkele jaren de

gewoonte is.

Woensdagavond, na hun eerste dag sport, worden de studenten dan vergast op een fakbartocht. Daarbij zijn de kringkafes van LBK, Apollon, Medika, VRG en Politika (en misschien de 'fak' van L&W) betrokken. Donderdag wordt het feestelijke luik van het LISST afgesloten met een TD in de Stella. Wie dat wil kan een lief voor één nacht op doen, maar mogen we bij deze nogmaals waarschuwen voor de gevaren die daaraan verbonden zijn?

Het sportieve gedeelte van het LISST krijgt vrijdag zijn beslag, met de finales voor de eerste, tweede, derde, en vierde plaatsen. Het programma dat naar die eindstrijd toeliet, kan je dagelijks bestuderen in het gelegenheidskrantje *The Daily LISST*, dat ook altijd een stevige portie wilde verhalen te bieden heeft. Bierhistories, braspartijen, wilde Engelsen en plukgrage Nederlanders. Alsof het Sporttornooi enkel daaruit zou bestaan. Laat ons niet lachen zeg.

Lode Desmet

STUDENT AID heeft de kaap van 4 miljoen bereikt. Het stuwdamproject in Dapaong in Togo komt er dus. Even wat cijfertjes: in Kortrijk bracht men 512.188 fr. bij elkaar, in Gent 611.645 fr., in Hasselt 774.200 fr., in Brussel 876.344 fr., in Leuven 900.289 fr. en in Antwerpen 912.048 fr. In Gent gaat de helft van het bedrag naar Oxfam zodat de totale som voor Student Aid 4.280.892 fr. bedraagt. Vorige week maandag stelde Dillemans de "mooste" zaal van de Hallen ter beschikking voor de officiële uitreiking van de checks aan de projectverantwoordelijken. Staatssecretaris Kempinaire hield er een korte toespraak waarvan wij u één opmerkelijk citaat toch niet willen onthouden: "Deze studenten vinden het niet voldoende één keer per jaar hun geweten te sussen met een 11.11.11-aktie. Nee, ze zorgen voor een eigen aanpak en een ruime sensibilisering van de massa." Of hoe een straatsecretaris voor ontwikkelingsamenwerking de verschillende initiatieven op hun eigen verdensten weet te waarderen...
(Foto Hendrik Delgrange)

21 AGENDA

Samenstelling: Jan Van der Linden

Maandag 29 februari

- 13.00 u LUNCHDEBAT Glasnost en Perestrojka, schijn en realiteit, met J. Adamek, een van de bezielers van de Praagse Lente, in De Valk, lok. 01.13, org. Europakring.
- 16.00 u LEZING Sport en Glasnost in de 'USSR' (vergelijkende LO) door gastprof. Riordan (Bradford), in L.07, Kamp. Wetenschappen, ink. gratis, org. fak. LO.
- 20.00 u FILMWEEK Next stop to Greenwich village (Mazursky), in MSI, Ravenstr. 46, ink. 75, org. L & W
- 20.00 u LEZING Wil de echte staatsvorming dan nu ontstaan door prof. Alen, sekretaris ministerraad, in de Valk, aud. Zeger Van Hee, ink. gratis, org. 1e lic rechten - politiek.
- 20.00 u FILM Equus (Lumet), in Psych. Inst., aud. Michotte, org. DAF/Psychologische Kring.
- 20.00 u LEZING Jonge helden en oude rotten in 't vak: J. Capenberghs (over levend spitswerk) en prof. Van Doorselaer (grafgebruik en dodenrituelen), in MSI 00.14, ink. 30, org. Alfa.
- 20.00 u TEATER De kleine prins (van A. de Saint-Exupéry) door Mattias en Julien Schoenaerts, in de Stadsschouwburg, org. CC.
- 22.00 u FILMWEEK Ballade van Narayama (Imamura), in MSI, ink. 75.

Dinsdag 1 maart

- 00.00 u LISST Van 1 tot 4 maart: Internationaal Sporttornooi met hockey, voetbal, volley en basketbal, op de terreinen van 't Sportkot, org. Sportraad.
- 17.00 u VREDESWEEK In Vrede geloven: vredesbeweging in kerk en wereld, lezing door Mgr. Ernst, voorzitter Pax Christi Nederland, in Kleine Aula, org. fak. Godgeleerdheid/Vredestheo/LUV.
- 20.00 u FILMWEEK Zabriski Point (Antonioni), in MSI, Ravenstr. 46, ink. 75, org. L & W
- 20.00 u LITERATUUR De roman: Hans Devroe over Het schaakspel van Leuven, in 't Stuc, 1e verd., ink. 140, org. WeL.
- 20.00 u FILM Equus (Lumet), met nabespreking prof. Convelyn, in Psych. Inst., aud. Michotte, org. DAF/Psychologische Kring.
- 20.00 u VREDESWEEK Lezing: Vrede, een taal voor iedereen door prof. François, in C 200.K 06, Celestijnenlaan, org. fak. TV.
- 20.30 u LEZING Bio-etiek, problemen met proefuisbaby's, in vitro bevruchting, leenmoederschap door prof. Schotsmans, in Vital Decosterstr. 47, org. Davidsfonds.
- 22.00 u FILMWEEK Dodes kaden (Kurusawa), in MSI, ink. 75.

Woensdag 2 maart

- 14.00 u VREDESWEEK Gehoorzamen aan een autoriteit: het Milgram-experiment, video en discussie met J. Masschelein, L. Vandemeulebroecke en V. Horens, in Tiensestr. 102, aud. Michotte, org. wg. Vredespedagogiek.
- 19.30 u LEZING SP-dokument Sociale Zekerheid: een breuk met het verleden? door F. Vandembroucke (SP) en G. De Swert (ACV), in Van Evenstr. 2A, lok. 4, org. Polekar.
- 20.00 u FILMWEEK Boat People (Hui), in MSI, Ravenstr. 46, ink. 75, org. L & W
- 20.00 u INFO Aids: dia's, voordracht en paneelgesprek met Dr. Steyn, Delamelleure en Van Gompel, in Kleine Aula, ink. gratis, org. Hosp. Christian Fellowship/UA.
- 20.00 u VREDESWEEK Lezing: Militair onderzoek en ontwikkeling innovatie-techniek door Van Haverbeke (centrum economie en etiek), in Dekenstr. 2, lok. 02.40, org. WAEK.
- 20.00 u LEZING De anti-racistische beweging in Frankrijk door Christian Delarue, in aud. Vesalius, org. vzw Open Grenzen.
- 20.00 u KASTEELKONCERT in de proklamatiezaal van het Arenbergkasteel, ink. gratis, org. VTK.
- 20.30 u DISKUSSIE De kwestie van het postmodernisme met Pieter Pekelharing (van Krisis, tijdschrift filosofie), in MSI 00.14, org. wg. Krisis.
- 20.30 u INFO Brieftijdschrift Amnesty International, in UP, Jan Stasstr. 2, org. AI.
- 22.00 u FILMWEEK Iphigenia (Cacoyannis), in MSI, ink. 75.

Donderdag 3 maart

- 20.00 u VREDESWEEK Let's make it a green peace, een gesprek over milieu en vrede en een film over Greenpeace, in L & W, Blijde Inkomstr. 21, 8e verd., org. LUV.
- 20.00 u INFO Info voor afgestudeerden: over werkstatuten, werkloos, dienstplicht, ziekteverzekering, verder studeren, in Kleine Aula, org. RVS.
- 20.00 u FILMWEEK La chèvre (Veber), in MSI, Ravenstr. 46, ink. 75, org. L & W
- 20.00 u LEZING De farmaceutische industrie en reclame voor medicamenten door Carl Cauwenberghs, in aud. Vesalius, org. Geneeskunde v. Volk.
- 20.00 u KONCERT Kandidaten hoger diploma mmv kamerorkest en big band Lemmensinstituut, werk van Martinu, Marichal en Coeck, in Lemmensinstituut, Herestr. 53, ink. 120, org. Lemmensinst.
- 20.30 u DANS Gerhard Bohner danst Schlemmer: Bauhaustanze en Abstrakte Tanze, menselijk lichaam als marionet, in 't Stuc, ink. 180/250, org. Stuc.
- 20.30 u VIDEO Nightwarriors, in Vaarstr. 16, ink. gratis, org. vzw Pieter Couterleel.
- 22.00 u FILMWEEK Andrei Rublev (Tarkovski), in MSI, ink. 75.

Vrijdag 4 maart

- 21.00 u OPTREDEN Salchicha, Latijns-Amerikaanse salsaband, in Achtenhuis, Maria-Theresiastr. 121, ink. 120/150, org. Intercambio.

Maandag 7 maart

- 10.00 u LEZING Rubens en zijn kunsttheoretische opvattingen, in L & W, 8e verd., org. fak. L & W
- 20.00 u FASSBINDER Korte debuutfilms als Der Stadtstreicher (1965) en Das kleine Chaos (1966), en Liebe ist kalter als der Tod (1969, niet ondert.), in Vlaamse Leergangen, Boekhandelstr. 9, ink. 80/100, org. Stuc/CC/DAF.
- 22.30 u FASSBINDER Katzelmacher (1969, Frans ondert.), in Vlaamse Leergangen, Boekhandelstr. 9, ink. 80/100, org. Stuc/CC/DAF.

TENTOONSTELLINGEN

- Armand Van Dormael: bronzen en porcelieinen beelden, van 1 maart tot 25 april, van 10.00 tot 12.00 en van 14.30 tot 19.00 u, in Faculty Club, aan 't Groot Begijnhof.
- Vlaamse Jeugdboekillustraties sinds 1980: van 1 tot 18 maart, van 11.00 tot 18.00 u, in Expozaal L & W, ink. gratis.
- Van alles: selectie van Medica's Kot-art, aquarellen en tekeningen van Lydia De Ganck en olieverfschilderijen van John Smets, tot 3 maart, in UZ Gasthuisberg, ink. gratis.
- Leo Reynders: alledaagse tafereel met akryl en krijt, van 3 maart tot 25 april, in UZ Gasthuisberg, ink. gratis.
- Geschiedenis getekend: een stripprospektie, tot 4 maart, van 9.00 tot 18.30 u, in Centrale bib, Ladeuzeplein, ink. gratis.
- Rogier Van der Weyden: imaginair museum, van 4 tot 27 maart, van 10.00 tot 17.00 u, in Universiteitshal, Naamsstr. 22.
- Edouard Rémy: enkele biografische schetsen, een installatie van Elke De Rijcke en Koen Brams, van 1 tot 6 maart, van 14.00 tot 19.00 u, au petit musée, Bondgenotenlaan 169.